

R O M Â N I A
TRIBUNALUL BUCUREȘTI – SECȚIA A II – A PENALĂ
DOSAR NR.566/4/2013

DECIZIA PENALĂ NR. 294 R

Ședința publică din data de 18 martie 2013

Tribunalul constituit din :

PREȘEDINTE : CLEOPATRA IOANA ȘIPOTEANU

JUDECĂTOR : CARMEN CONSTANȚA BALACI

JUDECĂTOR : FLORENTINA VASILĂȚEANU

GREFIER –ALICE PESCARU

Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție, a fost reprezentat de procuror Sorin Chiriazii.

Pe rol fiind soluționarea recursului declarat Ministerul Public Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție , împotriva sentinței penale nr. 452/12.02.2013, pronunțată de Judecătoria Sector 4 București în dosarul nr. 566/4/2013, având ca obiect liberare condiționată.

La apelul nominal făcut în ședință publică, la prima strigare a cauzei, la ora 09:30, se prezintă intimatul petent *N.A.*, aflat în stare de deținere, personal și asistat de apărători aleși: *P.L.C.*, cu împuternicirea avocațială seria ... nr....; avocat *C.I.*, cu delegație în dosarul de fond și *R.V.*, cu împuternicirea avocațială seria ... nr..... Totodată se prezintă și apărătorul din oficiu avocat *M.O.* cu delegație pentru asistență judiciară obligatorie.

Procedura de citare *este* legal îndeplinită.

S-a expus referatul cauzei de către grefierul de ședință, care învederează instanței prezența la dosar a procesului verbal privind modificările aduse componenței completului de judecată, încheiat la data de 14.03.2013, precum și prezența la dosar a unui set de înscrisuri , care au fost înaintate prin fax, înregistrate la serviciul registratură în această dimineață și depuse la dosarul cauzei.

Apărătorul din oficiu , avocat *M.O.* cu delegația pentru asistență judiciară obligatorie nr. ..., solicită a se lua act de încetarea delegației sale, dată fiind prezența apărătorilor aleși.

Reprezentantul Ministerului Public, având cuvântul, în raport de faptul că înainte de începerea ședinței de judecată a fost depus un număr considerabil de înscrisuri, care nu se găseau la dosarul cauzei la momentul în care a studiat cauza, solicită acordarea unui nou termen pentru a-i da posibilitatea să ia la cunoștință de actele dosarului.

Totodată, solicită amânarea cauzei pentru a se emite o adresă către administrația penitenciarului Jilava în vederea înaintării dosarului de penitenciar al intimatului condamnat N.A., pentru a putea lua la cunoștință de conținutul acestui dosar, pentru a se constata activitățile la care a participat intimatul condamnat pe parcursul detenției. Formulează această solicitare în raport de împrejurarea că la dosarul cauzei a fost depusă copia dosarului de penitenciar al intimatului condamnat, însă din acest dosar lipsesc pasaje importante, sunt făcute și ștersături și nu poartă mențiunea „conform cu originalul”.

Apărătorul ales al intimatului petent N.A., avocat C.I., având cuvântul, arată că la data de 14.03.2013 a fost depus la dosar un set de înscrisuri, printre care și copia dosarului de penitenciar. Consideră că prin solicitarea de a se acorda un nou termen de judecată reprezentantul Ministerului Public încearcă tergiversarea soluționării cauzei.

Cel de-al doilea apărător al intimatului petent, avocat R.V., arată că înscrisurile au fost depuse în termen, sens în care, solicită respingerea cererii de amânare a cauzei formulată de reprezentantul Ministerului Public.

Tribunalul în unanimitate, după deliberare, dispune suspendarea ședinței de judecată pentru două ore, pentru a-i da posibilitatea reprezentantului Ministerului Public să ia la cunoștință de setul de înscrisuri depuse la dosar.

Apărătorul ales al intimatului petent N.A., avocat C.I., depune la dosar un set acte (... file), pentru a le putea studia și reprezentantul Ministerului Public.

După suspendarea cauzei, la apelul nominal făcut în ședință publică se prezintă intimatul petent N.A., aflat în stare de deținere, personal și asistat de apărători aleși: P.C, C.I. și R.V. .

Tribunalul pune în discuția părților dacă mai sunt cereri de formulat.

Reprezentantul Ministerului Public arata ca a studiat actele și lucrările dosarului, precizând că are de făcut câteva remarci la adresa acestor înscrisuri.

La dosar au fost depuse trei tipuri de înscrisuri și anume:

I Înscrisurile depuse prin registratură de apărătorii intimatului ;

II Înscrisurile depuse prin registratură la acest termen de judecată și

III Înscrisurile depuse de apărătorii petentului la prima strigare a cauzei.

În ceea ce privește înscrisurile depuse prin serviciul registratură, dar care nu au fost atașate la dosarul cauzei până la momentul în care a studiat dosarul cauzei (numerotate până la pagina ...), respectiv vineri 15.03.2013, cu referire în special la dosarul de penitenciar al petentului, solicită a se avea în vedere că aceste înscrisuri nu poartă mențiunea „conform cu originalul”.

Condamnatul are trei avocați și nici unul nu cunoaște faptul că aceste înscrisuri trebuiau certificate „conform cu originalul”, cauza neputând fi judecată pe baza unor simple înscrisuri, cu atât mai mult cu cât aceste înscrisuri emană de la anumite autorități (până la pagina este dosarul de penitenciar). Procurorul arată că nu este de acord cu o asemenea modalitate, întrebându-se de câți avocați ar fi nevoie pentru a cunoaște că aceste înscrisuri depuse la dosar se

depun în original sau se depun certificate cu mențiunea „conform cu originalul”.

Învederează totodată că, potrivit dispozițiilor art. 205 alin 3 Cod procedură penală, dacă ar depune la dosar copia unui dosar de urmărire penală, ar trebui depuse copii certificate și nu ar putea depune orice fel de copii la dosarul cauzei.

Mai mult, procurorul arată că a studiat înscrisurile, a făcut copii după aceste înscrisuri (atât cât s-a putut), punându-și întrebarea : Cum se poate pune mențiunea „conform cu originalul” pe un înscris de la Penitenciar, când acest lucru nu se poate face decât de instituția de la care emana acest înscris? Și mai mult, cum se poate certifica un înscris „conform cu originalul” dacă acesta nu este complet? Cum se poate pune mențiunea „conform cu originalul” de către dl. avocat, câtă vreme lipsesc pasaje importante din acest înscris și, de asemenea, sunt făcute și ștersături? Din punctul de vedere al Parchetului cauza nu se poate judeca pe așa ceva, învederând totodată că pe un alt înscris depus la dosar (din dosarul de penitenciar al condamnatului) nu vede cum se poate pune mențiunea „conform cu originalul” atâta vreme cât lipsesc pasaje importante din el.

Mai mult, își pune întrebarea cum s-a ajuns în posesia acestui dosar de penitenciar? În experiența sa, de ani de zile, nu a cunoscut nici o altă cauză în care condamnatul să vină cu dosarul de la penitenciar. Dosarul de penitenciar nu se înmânează condamnatului, nu este un dosar la putător, cum este cartea de identitate sau buletinul de identitate.

Referitor la înscrisurile depuse de apărătorii petentului, arată că au fost depuse ... file ce poartă mențiunea „conform cu originalul” fără a fi însă și semnate de apărători. Restul foilor până la pagina privind înscrisurile depuse de către domnii avocați până la data de 15.03.2013 (când a studiat dosarul) nu poartă mențiunea „conform cu originalul”.

Aceeași deficiență o constată și la înscrisurile depuse astăzi în ședință publică. Au fost depuse copii după unele hotărâri judecătorești, hotărâri care sunt folosite de apărare ca practică judiciară, de asemenea, fără mențiunea „conform cu originalul”.

Referitor la cel de-al III-lea set de înscrisuri, deși la fond i s-a reproșat că în calitatea sa de procuror nu respectă drepturile și libertățile petentului condamnat și nu pune concluzii și în favoarea acestuia, demonstrându-i petentului condamnat că va face acum acest lucru, va pune concluzii în favoarea acestuia, mai mult decât avocații dumnealui, prezenți astăzi în sala de judecată.

Referitor la înscrisurile depuse astăzi la dosar și cu privire la care a solicitat acordarea unui termen de judecată pentru a le studia, dorește să știe dacă avocații petentului condamnat au citit ceea ce a depus la dosar doamna avocat P.C., astăzi, la prima oră, de la fila până la ultima filă depusă la dosar? Dacă avocatul C. spune că nu a cerut termen să ia la cunoștință de dosar, pentru că reprezentantul Ministerului Public nu a citit dosarul, dorește să-i spună

câte file are acest dosar care se află astăzi în fața instanței. De la fila ... care reprezintă mai puțin de jumătate din dosar (aflat în fața instanței), se află file nenumerate și primite prin arhiva instanței de la d-na P.C., practic fără a avea vreo calitate în prezenta cauză, aceasta sesizând anumite acte de corupție derulate de intimatul condamnat. Aceste acte depuse prin serviciul registratură nu sunt certificate *conform cu originalul*, fiind depuse de un avocat care nu are nici o calitate în prezentul dosar, avocații condamnatului neridicând nici un moment această problemă, susținând că ei cunosc actele dosarului în întregime. Solicită instanței a se pronunța și asupra acestor înscrisuri.

O altă problemă constă în aceea dacă este și dosarul de penitenciar, în original, sau copii certificate de la conducerea penitenciarului, neînțelegând de ce instanța refuză să aibă o relație directă cu penitenciarul pentru solicitarea unor înscrisuri oficiale, ca de la instituție la instituție, acceptându-se asemenea înscrisuri depuse de către părți, care nu sunt certificate *conform cu originalul* și din care, așa cum a mai arătat, lipsesc pasaje foarte importante.

Apărătorul ales al intimatului petent, avocat C.L.P., având cuvântul, arată că îi este foarte greu, dar o să treacă peste tonul de colegialitate al dl. procuror, care pune concluzii și pentru apărătorii aleși ai intimatului, reprezentantul Ministerului Public adresând și întrebări indirecte, chiar dacă poliția ședinței revine instanței de judecată.

Potrivit Hotărârii C.S.M.-ului arată că dorește să vorbească de la același nivel cu reprezentantul Ministerului Public.

Tribunalul încuviințează această cerere apărătorului ales al petentului condamnat.

Având cuvântul, apărătorul ales al petentului condamnat, avocat C.L.P., arată că la dosar sunt 3 tipuri de înscrisuri: primele sunt cele depuse prin serviciul registratură la sfârșitul săptămânii trecute, înscrisuri asumate de apărătorii intimatului petent, fiind vorba, în special, de copii după dosarul de penitenciar.

Potrivit Legii 275/2006 privind executarea pedepselor, orice persoană privată de libertate are dreptul de acces la dosarul ținut de administrația locului de detenție. În mod oficial, apărarea a formulat o astfel de cerere, ce a fost depusă la administrația locului de detenție și, în mod oficial, pentru a lămuri toate neliniștile domnului procuror, au obținut aceste fotocopii. Au fost primite ca fotocopii simple. Apărătorii nu pot *certifica pentru conformitate cu originalul* niște înscrisuri pentru care nu au văzut originalul. Singurele, câteva înscrisuri depuse de apărare prin registratură în cursul săptămânii trecute, care au mențiunea *conform cu originalul* sunt acele înscrisuri la care au văzut și originalul. Astfel, pe acele înscrisuri s-a putut pune această mențiune, celelalte acte sunt fotocopii simple primite de la administrația locului de detenție, la cererea oficială a apărătorilor, acte care au fost depuse la dosar.

Art. 205 alin.3 din Codul de procedură penală la care face vorbire dl procuror, are în vedere faptul că **procurorul** înaintează copii certificate de la

grefa Parchetului. Nici confrății săi și nici el nu sunt procurori, deci acest articol nu le este aplicabil, prin ipoteza lui, în consecință, această dispoziție nu îi vizează.

Dorește ca reprezentantul Ministerului Public să indice un text privind obligațiile sale, ca apărător, și nu obligațiile reprezentantului Ministerului Public, ca procuror, care să se extindă asupra apărătorilor.

Iată deci, situația înscrisurilor depuse prin registratură în cursul săptămânii trecute.

Un al II-lea set de înscrisuri este setul care începe la dosar de la fila și apoi nu mai sunt numerotate. Este vorba de niște înscrisuri care au fost văzute de apărare înainte de reluarea ședinței, timp în care reprezentantul Ministerului Public a studiat dosarul, înscrisuri care, potrivit datei faxului, au sosit ieri seară pe faxul instanței, înscrisuri care poartă o mențiune făcută de personalul auxiliar al instanței, care face credință până la înscrierea în fals, care au ajuns la ora 10.00. La ora 10.00 cauza era deja suspendată, deci, dl. procuror face afirmații neadevărate că apărarea le-ar fi văzut. La suspendarea ședinței de la ora 09.30 aceste înscrisuri nu erau la dosar. Fila ... din dosar menționează expres că acele înscrisuri s-au primit de la Secția I a Tribunalului la ora 10:00. Cum puteau apărătorii să știe la ora 09:30 și să se pronunțe asupra unor înscrisuri care s-au depus la dosar în timpul suspendării la ora 10:00?

Despre acele înscrisuri apărătorii petentului au luat la cunoștință doar cu câteva minute înainte de reluarea ședinței de judecată și, în opinia apărării, sunt înscrisuri care nu au absolut nici un fel de legătură cu cauza, nu provin de la apărătorii aleși ai dl. A.N., solicitând înlăturarea completă din dosar a acestor înscrisuri.

În sfârșit, referitor la al treilea rând de înscrisuri depuse astăzi în ședință, fiind vorba de practică judecătorească, obținută de apărare sub formă de copii, acestea nu se pot certifica *Conform cu originalul*, întrucât sunt înscrisuri pe care nu le-au văzut și ar însemna că săvârșesc un fals, dacă le-ar certifica.

Prin urmare, acestea sunt cele trei categorii de înscrisuri care au fost depuse la dosar, reiterând solicitarea cu privire la categoriile de înscrisuri care încep de la fila ... și apoi sunt nenumerate până la împuternicirile avocațiale ale apărătorilor aleși ai petentului să se constate că nu au nici o legătură cu cauza, nu provin de la apărare, solicitând a fi îndepărtate.

Intimatul petent A.N., având cuvântul, arată că dl. procuror a ridicat o chestiune care este corectă, aceea că pe unele dintre înscrisurile depuse la doar sunt niște ștersături cu un marker negru. Explicația este foarte simplă și i-a fost dată de către cei de la penitenciar. Fiind vorba de date personale ale unor persoane care au participat la anumite activități la care a participat și el, cei din penitenciar au considerat că în felul acesta ar face publice niște date personale ale altor persoane și de aceea cei din penitenciar, în momentul în care i-au transmis aceste date, ei înșiși, au șters cu markerul negru aceste date. Dacă este bine sau rău urmează ca instanța să decidă, dar aceasta este explicația pentru

care există acele ștersături și numai pe listele respective care indicau persoanele care au participat la activitățile respective. A crezut că dl. procuror va fi fericit că a adus în detaliu date despre activități despre care reprezentantul Ministerului Public spunea că sunt neclare. Acum sunt trecute temele, numărul de participanți, totul este trecut acolo. Dacă îl interesează și datele personale ale celor care au participat, sigur se poate interveni la penitenciar pentru a le solicita. Dar, în felul acesta, ele ar intra într-un circuit public și nu știe dacă această chestiune este legală.

Al doilea apărător al petentului intimat, avocat C., având cuvântul, arată că dl. procuror s-ar putea să facă confuzie între materii. Problema certificării *conform cu originalul* este o problemă specifică procedurii civile. Ceea ce a susținut colegul său dl. avocat L. P. este foarte corect, cel care are obligația de a prezenta documente cu certificarea greșei este procurorul. Apărarea a utilizat documente primite de la penitenciar în forma celor prezentate la dosar, nu au văzut originalele, fiind în imposibilitate fizică și deontologică să pună *conform cu originalul*.

O parte din înscrisurile depuse la doar sunt chiar originale. În aceste condiții, sesizarea domnului procuror nu poate fi primită. Până la urmă nu a înțeles, reprezentantul Ministerului Public dorește îndepărtarea acestor înscrisuri din dosarul cauzei? (referindu-se la prima categorie de înscrisuri). Dacă dorește așa ceva, atunci să precizeze în mod expres acest lucru, urmând ca instanța să se pronunțe pe acest lucru.

În a II-a situație, așa cum dl. procuror a adus în discuție referitor la acel set de documente primite la ora 10:04 de la Secția I Penală la dosar, a fost o problemă de registratură. Toate acele documente (nu știe cine a avut răbdarea să trimită ... de pagini pe fax), au fost primite pe cale administrativă, apoi depuse la dosar. Nu dorește să fie malițios, dar apărătorii s-au uitat cu mare atenție, iar înscrisurile depuse la dosar nu au nici o legătură cu această cauză.

Din acest punct de vedere, pune concluzii de îndepărtare a acestor înscrisuri din dosar pentru că nu privesc cauza, chiar și dl. procuror fiind în asentimentul său în această privință.

Deci, problema procedurală este simplă. Domnul procuror și-a exprimat îndoiala, este poziția dânsului pe care o respectă ca practician al dreptului, că poate aceste documente nu conțin realitatea dar, apărarea a arătat în fața instanței cum au ajuns în posesia lor și cum au fost depuse, instanța urmând să aibă o poziție procedurală.

În primul rând, ceea ce contează într-o cerere de liberare condiționată, pentru un judecător care judecă o cerere de liberare condiționată, chiar dacă participarea D.N.A.ului este pusă sub semnul întrebării sub aspectul competențelor legale, pentru a se pronunța are în vedere, în primul rând, două acte fundamentale: este vorba de procesul verbal întocmit de Comisia de Liberare Condiționată, condusă de un magistrat și de caracterizare. În situația în care magistratul simte nevoia să adâncească această cercetare, aceste două

documente, care sunt fundamentale pentru a lua o decizie, el poate să solicite date suplimentare. Apărătorii au făcut un demers, care ține de apărarea clientului, pentru că la fond dl. procuror a punctat niște aspecte și atunci au obținut aceste înscrisuri pe cale oficială, prin cererile făcute de dl. A.N. la administrația penitenciarului și, ulterior, au fost puse la dispoziția apărătorilor, astfel că nu au putut fi certificate *conform cu originalul*. Singura discuție care rezidă în cauză este dacă aceste cereri sunt sau nu primite de instanță.

Cu privire la cea de a II-a categorie de înscrisuri, solicită îndepărtarea lor de la dosar.

Referitor la cea de a III-a categorie de acte ce au fost depuse de apărare, arată că nu comportă nici un fel de discuții, astfel: caracterizarea depusă este un act primit de dl. A.N., act care nu putea fi certificat *conform cu originalul*.

Dacă se poate reține apărării o anumită culpă procesuală în sensul că anumite copii ale unor sentințe au fost depuse fără mențiunea *conform cu originalul*, trebuie arătat că nici pe acele copii apărarea nu putea pune această mențiune, din moment ce nu a fost în posesia originalelor, fiind vorba de practică judiciară, chiar a Tribunalului București.

Al III-lea apărător al intimatului petent, dl. avocat V. R., având cuvântul, cu referire strictă la ceea ce a spus dl. procuror în legătură cu documentele depuse astăzi la ora 10.04, înainte de orice discuție făcută de dl. procuror, care susține că a văzut aceste documente, fiind niște documente care țin strict de registratură, documente care au fost văzute chiar înainte de a ajunge la dosar, el nu le înțelege. Acesta a avut acces la niște documente înainte ca ele să ajungă la dosar și înainte ca instanța să încuviințeze aceste înscrisuri, care provin din partea unei persoane care ar fi avut calitatea de avocat, iar în prezent nu mai are calitatea de avocat, dar care, nu știe cum, intervine în proces.

Dl. ... N.A. nu știe despre ce este vorba. Este vorba de o persoană care pretinde că este avocat și că este succesorul unui cabinet de avocatură și care depune la dosar cca. ... file. Dl. procuror, cu referire la aceasta, spune „.....”, „...! Ca să facă ceea ce ar fi trebuit să facă, reprezentantul Ministerului Public, în temeiul dispozițiilor art. 131 din Constituție și a regulilor după care își desfășoară activitatea, trebuia să spună că sunt niște înscrisuri la dosar și acele înscrisuri, nefiind încuviințate de instanță, urmează a fi puse în discuție. Dacă instanța le va încuviința, abia după aceea putea să se refere la aceste documente. Atâta vreme cât instanța nu le-a încuviințat, reprezentantul Ministerului Public nu se putea referi la ele și în nici un caz nu putea face un reproș colegial, politic, colegilor săi avocați privați. Normal, reprezentantul Ministerului Public ar fi trebuit să precizeze că au fost depuse niște înscrisuri la dosar, să se lămurească toată lumea, inclusiv publicul, pentru că dezbateră este contradictorie, și apoi, să se aibă în vedere dacă aceste înscrisuri sunt primite la dosar.

Pentru că s-au făcut câteva discuții și pentru că dl. procuror a solicitat a fi încuviințate, să fie păstrate la dosar, apărarea, în numele dl. ... N., solicită

îndepărtarea acestor înscrisuri de la dosar, pentru că nu au nici o legătură cu pricina, deci nu sunt pertinente, concludente și utile pentru soluționarea acestei pricini și pentru că provin de la un avocat care nu are delegație în acest dosar, deci nu poate acționa în numele nimănui pentru a le depune la dosar.

Înainte de orice altă discuție, ce s-ar putea face pe marginea acestor înscrisuri, solicită îndepărtarea acestor înscrisuri de la dosar și restituirea acestora către petiționar.

Reprezentantul Ministerului Public, în replică, arată că înscrisurile depuse la dosar în această dimineață poartă mențiunea greșită privind ora primirii acestor înscrisuri, respectiv ora 8,58, documente care se află cusute la dosarul cauzei. Dosarul s-a luat la ora 09:30 și s-a suspendat pentru a se lua la cunoștință conținutul acestor documente. Deci, toate documentele erau atașate la dosarul cauzei, iar ulterior momentului când a solicitat amânarea cauzei, s-a mai depus încă o cerere de către numita P.C., cerere ce poartă ora 10.04. Toate acele documente care se află cusute la dosar poartă ora 08:58. Totodată instanța nu a încuviințat nici un înscris din cele depuse la dosar, urmând a fi puse în discuție toate înscrisurile care au fost depuse în cursul acestei zile.

Tribunalul în unanimitate, după deliberare, ia act că setul de înscrisuri (care nu are nici viza judecătorului și care a fost atașat direct la dosar de la Secția I Penală), cu viză „primit astăzi, 18 martie 2013”, sunt acte pe care nu și le însușește petentul condamnat și nici apărarea, astfel că vor fi înlăturate încă din acest moment.

Cu privire la celelalte acte depuse înainte prin registratură, cât și pe cele depuse astăzi în sala de ședință la prima oră, Tribunalul le admite, urmând ca odată cu soluționarea în fond a cauzei să rețină care anume dintre aceste înscrisuri au folosit la pronunțarea soluției ce se va da în cauză.

În ceea ce privește situația petentului condamnat de la penitenciar, Tribunalul apreciază că procesul verbal și celelalte acte primite oficial de la penitenciar cuprind în detaliu toate aspectele necesare soluționării acestei cauze.

Tribunalul pune în discuție dacă mai sunt alte cereri sau excepții de formulat.

Apărătorul ales al petentului condamnat, avocat C.L.P., arată că mai au de formulat o excepție și de depus un set de înscrisuri.

Apărătorul ales al petentului condamnat avocat C., având cuvântul, în ceea ce privește ultima caracterizare depusă la dosar este și în posesia originalului acestui înscris, fiind prezentat spre consultare și reprezentantului Ministerului Public.

Apărătorul ales al petentului condamnat, avocat C.L.P., depune la dosar: o copie a Ordinului Ministrului Justiției din, de încetare a funcționării a Judecătoriei Cornetu, o adresă de la Monitorul Oficial conform cu originalul, pentru că a fost și în posesia originalului, un răspuns al penitenciarului conform

cu originalul, privind numărul persoanelor private de libertate condiționat de Judecătoria Sector 4 București și trei tipuri de jurisprudență, hotărâri vizând soluțiile descărcate de pe portalul instanțelor judecătorești referitoare la excepții de necompetență teritorială admise.

Tribunalul acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public pe înscrisurile depuse la dosar de apărătorii aleși ai intimatului petent.

Reprezentantul Ministerului Public, având cuvântul, după ce i-au fost puse dispoziție actele depuse de apărătorii intimatului petent, arată că aceste înscrisuri care poartă mențiunea *conform cu originalul* sunt dosar semnate de apărător, însă fără a fi aplicată și ștampila Cabinetului de avocatură.

Apărătorul ales al petentului condamnat, avocat C.L.P., solicită reprezentantului Ministerului Public să indice temeiul legal care prevede obligativitatea de aplicare a ștampilei cabinetului de avocatură pe înscrisurile ce poartă mențiunea *conform cu originalul*.

Reprezentantul Ministerului Public, având cuvântul, pune concluzii de respingere a probei cu înscrisuri, respectiv actele depuse de apărătorii intimatului petent.

Tribunalul, după deliberare, admite proba cu înscrisuri care se depun în ședință publică la acest termen de judecată, urmând a se aprecia asupra utilității lor odată cu soluționarea în fond a cauzei.

Nemaifîind cereri prealabile de formulat, excepții procesuale de invocat sau probe de administrat în prezenta cauză penală, Tribunalul, în temeiul disp. art.385¹³ C.pr.pen., constată în stare de judecată cauza penală de față și acordă cuvântul pentru dezbaterea în fond a recursului.

Reprezentantul Ministerului Public, având cuvântul, arată că recursul formulat de Ministerul Public, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Direcția Națională Anticorupție vizează sentința penală nr. 452/02.02.2013, pronunțată de Judecătoria Sector 4 București, prin care a fost admisă cererea de liberare condiționată privind pe condamnatul N.A., invocând motive de nelegalitate și netemeinicie a hotărârii.

Motivul de nelegalitate se referă la competența materială de soluționare a cauzei în primă instanță, competență ce ar fi aparținut Judecătoriei Cornetu și nu Judecătoriei Sectorului 4 București.

Legea nr. 275/2006 este lege cu caracter special, care se aplică cu prioritate față de normele din Codul penal, ce au caracter general privind liberarea condiționată. Această lege este publicată în Monitorul Oficial nr. 727 din 20.07.2006 care, în articolul final arată că intră în vigoare în 90 de zile de la data publicării în Monitorul Oficial, legea intrând în vigoare la data de 17.10.2006.

Judecătoria Cornetu a fost înființată printr-un Ordin al Ministrului M., care a început să funcționeze de la data de 01.10.2006.

Sucesiunea în timp ar fi următoarea: la data de 01.10.2006 începe să funcționeze Judecătoria Cornetu în a cărei competență teritorială intră tot ce ține

de localitatea Jilava și două săptămâni și jumătate mai târziu intră în vigoare Legea 275/2006, practic care reglementează în materia liberării condiționate că instanța competentă este judecătoria în a cărei rază teritorială se află locul de detenție.

La acest moment, judecătoria în a cărei rază teritorială se află locul de deținere este Judecătoria Cornetu, Penitenciarul Jilava ținând de localitatea Jilava, competența revenind judecătoriei Cornetu.

Ordinul Ministrului, care deroga de la norma stabilită prin Legea 275/2006, referitor la cererile de liberare condiționată, a fost abrogat prin dispozițiile legii 275/2006, art. 86 alin 3 .

Solicită să se aibă în vedere că este vorba de o competență materială, sancționată cu nulitate absolută, și nu despre o competență teritorială, având în vedere că în materia executării pedepselor normele de competență teritorială sunt de fapt norme de competență materială.

Mai mult, ca o paralelă, în anul 2011 a început să funcționeze și Tribunalul Ilfov și practic, o cerere de întrerupere a executării pedepsei sau de contopire pentru un condamnat din Penitenciarul Jilava va fi adresată ca instanță competentă Tribunalului Ilfov și nu Tribunalului București și nu vede de ce, practic, Tribunalul București ar rămâne competent să judece recursuri în alte materii, cum ar fi cererile de liberare condiționată, care sunt de competența Tribunalului Ilfov.

Acesta este motivul de *nelegalitate* invocat, iar în situația în care Tribunalul admite acest motiv, solicită casarea în totalitate a hotărârii și trimiterea cauzei spre soluționare instanței competente, respectiv judecătoriei Cornetu.

În cauză există și *motive de netemeinicie* a sentinței penale mai sus invocate, care urmează a fi avute în vedere în dosar, dacă Tribunalul va trece peste motivul de nelegalitate invocat.

Referitor la dispozițiile art. 59 Cod penal, cât și ale art. 75 din Legea 275/2006, se stabilește că persoana condamnată care este stăruitoare în muncă, disciplinată și dă dovezi temeinice de îndreptare, ținându-se seama și de antecedentele sale penale, poate fi liberată condiționat înainte de executarea în întregime a pedepsei, în condițiile Codului penal.

Toate aceste criterii stabilite de lege sunt cumulative, lipsa unuia dintre acestea ducând la respingerea liberării condiționate. În opinia Parchetului nu se face dovada că în cauză există dovezi temeinice de îndreptare în sarcina condamnatului N.A..

Existența dovezilor, astfel cum a subliniat și în motivele de recurs, este distinctă de caracterul temeinic, fiind vorba despre elemente care trebuie analizate separat. Faptul că trebuie să existe dovezi temeinice de îndreptare trebuie să fie dincolo de orice dubiu, nu doar vag deduse din anumite activități, în lipsa probării acestui caracter neputând fi acordată liberarea condiționată. Cerința de a fi temeinice este dată de faptul că prin această instituție se pune

problema întreruperii înainte de termen a efectelor unei hotărâri definitive de condamnare dată în majoritatea covârșitoare a cazurilor de o instanță net superioară pe scară ierarhică celei chemate să se pronunțe asupra liberării condiționate. În speță, Judecătoria Sectorului 4 a avut această posibilitate de admitere a cererii de liberare condiționată și astfel a ajuns să modifice modalitatea de executare a pedepsei stabilită de Înalta Curte de Casație și Justiție.

Astfel, dovezile de îndreptare trebuie să fie temeinice dincolo de orice dubiu.

Revenind asupra a ceea ce a dispus Judecătoria Sector 4 București pe fond, s-au reținut dovezi temeinice de îndreptare, cele două acte prezentate: referatul Comisiei și o recompensă prezentată de către avocații petentului condamnat în sala de judecată.

S-a susținut de către instanța de fond că petentul condamnat a dat dovezi temeinice de îndreptare, respectiv că petentul condamnat a participat la 17 programe educaționale. Din referatul Comisiei, depus la dosarul cauzei se observă că nu este vorba de 17 programe educaționale, practic bifându-se fiecare participare la un program ca o activitate educațională distinctă, în realitate programele educaționale fiind mai puține. Practic, dacă acest dosar ar fi avut 17 termene nu se poate reține că s-a participat la judecarea a 17 dosare, în realitate fiind vorba de un singur dosar cu 17 termene de judecată.

Din cele 17 programe educaționale despre care s-a făcut vorbire, în realitate este vorba doar de 3 asemenea programe, respectiv: „*Activități de educație pe platforme de E-learning pentru prevenirea T.B.*”, (tuberculozei)- cu 5 module; „*Program de educație pentru viața de familie* „- 1 modul și „*Program de valorificare a aptitudinilor / Hobby*„- 1 modul, restul fiind dezbateri sau participări în mai multe etape la aceste programe educaționale, precum și un program intitulat *Conferințe pe diferite teme*, acesta din urmă fiind un program care s-a desfășurat într-o singură zi, pe data de 27.08.2012 și nu se poate cunoaște câte conferințe s-au putut ține într-o singură zi.

Analizând programele la care a participat:, de exemplu, cel intitulat „**Activități de educație pe platforme de E-learning pentru prevenirea T.B. (tuberculozei)**„, nu se poate observa importanța practică sub aspectul dovezilor temeinice de îndreptare, cu precizarea că, nici sub aspectul stării generale de sănătate a condamnatului, nu se poate reține că participarea la acest curs ca fiind un lucru extraordinar de util, dat fiind faptul că altele s-au dovedit a fi problemele acestuia de sănătate în penitenciar.

De asemenea, un alt program este programul de educație pentru viața de familie, fiind foarte bine că deținutul a menținut legătura cu familia și, în primul rând, fiind meritul familiei că l-a sprijinit într-o asemenea situație, însă nu se poate observa în ce constă dovada temeinică de îndreptare în faptul că acesta a ținut legătura cu familia. Condamnatul nu este încarcerat pentru infracțiuni referitoare la viața de familie pentru a aprecia că prin participarea acestuia la

un program de educație pentru viața de familie, conduita antisocială ce a atras sancțiunea penală s-a ameliorat semnificativ.

În ceea ce privește programul de valorificare a aptitudinilor, intitulat „Hobby”, reprezentantul Parchetului arată că nu se poate face nici un fel de legătură între participarea condamnatului la un astfel de program și dovezile sale temeinice de îndreptare.

Mai mult, a solicitat la instanța de fond să nu facă trimitere doar la probele indirecte, care atestă conduita deținutului din penitenciar (referatul comisiei), ci și la probe directe reflectate chiar de atitudinea personală a condamnatului, exprimată de acesta în articolele publicate în penitenciar sub pretextul libertății de exprimare.

Astfel, reprezentantul Ministerului Public citează un articol privind o normă din Dreptul Internațional - Convenția Apărării Drepturilor Omului și Libertăților Fundamentale / art. 10, care reglementează libertatea de exprimare. În alin. 2 se spune *exercitarea acestor libertăți, ce concordă cu îndatoriri și responsabilități, poate fi supusă unor formalități, condiții, restrângeri sau sancțiuni prevăzute de lege, care constituie măsurile necesare într-o societate democratică pentru securitatea națională sau pentru a garanta autoritatea și imparțialitatea puterii judecătorești.*

În ceea ce privește atitudinea petentului condamnat față de puterea judecătorească, astfel cum este prevăzut în art. 10 alin 2 din Convenția Apărării Drepturilor și Libertăților Fundamentale, arată că a preluat o serie de articole postate de petent pe un blog personal (singurul blog al unui deținut din România), iar atitudinea condamnatului nu arată dovezi temeinice de îndreptare, în sensul dispozițiilor art. 59 din Codul penal și art. 75 din Legea 275/2006.

În motivele de recurs a arătat că: **Justiția în ierarhia sistemului de valori al condamnatului N.A. ocupă un loc minor**, citând din articolul „*Ați aflat motivul condamnării mele la închisoare cu executare*” publicat în data de 14.10.2012, în care autorul susține că ***miza condamnării sale la închisoare cu executare, în mod paradoxal, nu a fost pedeapsa principală – închisoarea, ci pedeapsa complementară, aceea a interzicerii unor drepturi, respectiv dreptul de a alege și a fi ales în autoritățile publice sau în funcții electivice publice, conform disp.art.64 litera a Cod Penal.*** Condamnatul nu vede un impediment moral în a ocupa o astfel de funcție, odată ce a suferit o condamnare, ci deranjant pentru domnia sa este faptul că legea îi impune o asemenea restricție pentru o perioadă de timp determinată.

Interzicerea acestor două drepturi prevăzute de art. 64 alin.1 litera a teza a II-a din Cod penal, **dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în funcții electivice publice**, se aplică practic în toate dosarele penale atunci când se pronunță o pedeapsă cu condamnarea la pedeapsa închisorii, în toate dosarele în care se aplică pedeapsa accesorie. Explicația este foarte simplă, nu poți depune un jurământ de credință față de țară, să te angajezi să respecti legea, în condițiile în care în care tocmai ai încălcat-o. Ulterior, există și infracțiuni la care, pe lângă

pedeapsa accesorie, se prevede și pedeapsa complementară, fiind vorba de o extindere de la pedeapsa accesorie la pedeapsa complementară, o extindere a duratei interdicției. Condamnatul a săvârșit o infracțiune pentru care legea prevede atât o pedeapsă principală, cât și o pedeapsă accesorie, dar și o pedeapsă complementară.

De asemenea, consideră că petentul condamnat privește actul de justiție ca pe o trădare națională și ca pe un act antieuropean. Astfel, în două astfel de articole, autorul se pune singur alături de alți lideri politici internaționali care au fost condamnați de justiția din țările lor. Regretul exprimat de autor nu este acela că a ajuns să facă parte dintr-o galerie de lideri politici cu probleme penale, ci că este singurul față de care s-a pronunțat o condamnare cu executare.

Totodată, petentul condamnat se consideră un deținut politic, acest aspect fiind relatat în două articole publicate de deținut pe 09.11.2012 și 27.11.2012.

Profitând de paralela pe care o face condamnatul cu alte cazuri celebre, urmează a cita dintr-un articol publicat și intitulat „*Exemplul Jaques Chirac- o condamnare elegantă*”, următoarele pasaje: „*La Paris nimeni nu și-a permis să facă pe justițiarul înainte de a se pronunța justiția și nici pe apărătorul în locul avocatului. Odată procesul consumat, avocatul fostului președinte al Franței a dat un interviu, prezentând unele explicații ca să știe opinia publică. El a explicat că procesul nu poate fi interpretat ca fiind unul politic, întrucât această condamnare este un mesaj clar către opinia publică privind independența justiției. Rolul tribunalului constă în a judeca faptele în spiritul dreptății*”. Iată atitudinea fostului președinte al Franței făcând o paralelă cu atitudinea condamnatului A.N..

În ultimul motiv de recurs, a apreciat că petentul condamnat denaturează instituții juridice în interes personal.

Astfel, acesta făcând referire la articolul despre liberarea condiționată, o înfățișează nu ca pe o vocație a sa la o măsură administrativă de executare pe mai departe a pedepsei, ci ca o pe favoare făcută bugetului de stat prin scutirea acestuia de la cheltuielile pe care ar fi trebuit să le facă în penitenciar cu deținutul A.N..

Totodată, citând din dl. ... D. privind liberarea condiționată, acesta spune: „*condițiile trebuie să fie examinate din prisma complexului de date cu privire la fapta care a atras condamnarea și la persoana condamnatului. Instanța poate refuza acordarea liberării condiționate pornind nu numai de la împrejurări legate de fapte și persoane, dar și pe considerente de politică penală pentru a contribui la un moment dat la întărirea eficienței pedepsei, la sporirea efectului preventiv general al acesteia*”.

Din punctul său de vedere acestea sunt criteriile ce trebuie avute în vedere la soluționarea unei cereri de liberare condiționată și nu criteriul economic expus de către condamnat în articolul cu pricina. Politica statului român este aceea de combatere a corupției și de o justiție corectă, nu de economie la bugetul de stat.

În consecință, apreciază că recursul este fondat, iar în situația în care instanța va reține primul motiv de nelegalitate, solicită casarea în totalitate a hotărârii pronunțate de instanța de fond, admiterea excepției de necompetență materială a Judecătorei Sector 4 București și declinarea cauzei în favoarea Judecătorei Cornetu.

În cazul reținerii motivului de netemeinicie, solicită admiterea recursului, casarea sentinței penale, respingerea cererii de liberare condiționată a condamnatului N.A. și acordarea unui termen re reiterare.

Apărătorul ales al intimatului petent avocat C.L.P., ridică excepția inadmisibilității recursului declarat de Parchet, excepție întemeiată pe dispozițiile art. 385¹ pct.1 litera a C.p.p. rap. la art. 7 din Codul de procedură penală și art. 13 din Constituție.

Acesta arată că la acest termen a auzit niște cereri foarte originale ale Parchetului. Solicită a-i se îngădui să facă o cerere mai neobișnuită, pe care, spre deosebire de reprezentantul Ministerului Public, o va întemeia în drept.

Art. 7 din C.p.p. și art. 13 din Constituție stabilesc că limba judiciară și limba oficială a statului român este limba română. Regretă că nu există o sancțiune expresă în acest sens, dar nu crede că putem avea o normă juridică, mai ales cea constituțională, fără vreo sancțiune.

Apărătorul arată că a lecturat cu mare atenție un recurs motivat pe 20 de pagini semnat de dl. procuror Sorin Chiriaz, putând indica paginile exacte unde a găsit dezacorduri între subiect și predicat, virgule între subiect și predicat sau între predicat și complementul direct.

Recursul declarat de Parchet nu respectă art. 13 din Constituție – limba oficială a statului român. Argumentând, arată că în motivele de recurs a regăsit următoarele greșeli: aceeași în loc de aceeași; în timpul pledoariei dl. procuror a spus de 4 ori „că condamnarea”, „că condamnatul” (cacofonii); nu există virgule înainte de: iar, dar, ci, etc.

Prin urmare, în opinia apărării, pentru nerespectarea caracterului oficial al limbii române a statului și a limbii judiciare din proces, solicită a se constata acest recurs ca fiind inadmisibil, urmând a fi respins. De altfel, nici limbaj juridic nu există în acest recurs, în condițiile în care se spune că normele de competență *sunt reglementate*, normele nu sunt reglementate, ci normele reglementează.

În raport de cele expuse, solicită respingerea recursului ca inadmisibil.

Cât privește punctual motivele de recurs, urmează a face referire numai la primul motiv, colegii săi urmând a analiza celelalte motive.

Referitor la motivul de recurs întemeiat pe dispozițiile art. 385⁷ alin. final raportat la art. 197 și art. 450 C.p.p. și anume: se susține încălcarea unor reguli de competență materială.

Art. 197 cod procedură penală:

Alin.I – Nulitatea produce efecte numai dacă există vreo vătămare.

Alin.II- Nulitățile exprese : numai competența după materie sau după calitatea persoanei.

Ceea ce se încearcă a se susține în fața instanței este încălcarea unei norme de competență materială, ca să fie aplicabil art. 197 alin.2 C.p.p. combinat cu alin 3 C.p.p. – nulitate expresă care nu poate fi înlăturată în nici un mod și pentru care nu este necesară dovada vătămării.

Cu caracter prealabil, dacă instanța va statua că problema de drept în discuție este o chestiune de competență teritorială, atunci motivul de recurs nu are nici un fel de valoare. Nu este vorba de o nulitate expresă, este doar o nulitate virtuală, Parchetul nici măcar nu a susținut existența vreunei vătămări. Prin ce este vătămat Parchetul că dosarul a fost soluționat de Judecătoria sector 4 sau la Judecătoria Cornetu?

Mai mult decât atât, alin. 4 din art. 197 C.pr. penală spune că anularea poate avea loc numai dacă acest lucru este necesar pentru aflarea adevărului și pentru justa soluționare a cauzei. Per a contrario, numai la Judecătoria Cornetu putea avea o justă soluționare a cauzei, în timp ce Judecătoria sectorului 4 este, probabil, contaminată.

Deci, dacă instanța va statua că ne aflăm în prezența unei chestiuni de competență teritorială, atunci, solicită înlăturarea acestui motiv de recurs, pentru că nu există vătămări, nu s-a împiedicat justa soluționare a cauzei, nici măcar nu s-au afirmat aceste lucruri de către Parchet.

Textele aplicabile sunt două: art. 450 din Codul de procedură penală și art. 76 alin.1 din Legea 275/2006 privind executarea pedepselor. Textele spun exact același lucru. Competență în problema liberării condiționată este judecătoria în a cărei circumscripție se află locul de detenție.

Parțial, Parchetul are dreptate, fiind vorba și de o competență materială. Primul cuvânt ține de competența materială – judecătoria- care arată ce instanță este competentă pe înălțime (niciodată nu și-ar permite să spună despre o instanță că este inferioară, deoarece ,din punctul său de vedere, judecătorii sunt egali). Cel mai mic judecător de judecătorie este mai mare decât procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte. Judecătorii sunt egali, hotărârile lor sunt la fel.

Prin urmare, textul care spune judecătoria în a cărei circumscripție se află locul de detenție, include și o normă de competență materială și o normă de competență teritorială. Prima parte este o chestiune de competență materială: instanța fiind judecătoria. Dacă textul va fi lecturat până la sfârșit, se arată *în a cărei circumscripție se află locul de detenție*, deci a doua parte a textului vizează competența teritorială.

Care este critica? Că dosarul nu a fost soluționat de judecătorie / deci problema de competență materială, sau că nu s-a judecat la judecătoria în a cărei circumscripție teritorială se află locul de detenție? Dosarul a fost soluționat la judecătorie și există o hotărâre judecătorească semnată de un judecător. Deci, problema competenței materiale este tranșată. Nu s-a dus la

judecătorul delegat de pe lângă locul de detenție, pentru că, într-adevăr nu ar fi fost competent material; nu s-a dus la Înalta Curte. Cauza a fost soluționată la judecătoria. La care judecătoria? Este vorba strict de o competență teritorială.

Nu are nici un fel de importanță dacă a fost competență teritorială Judecătoria Sector 4 București sau dacă a fost competență teritorială Judecătoria Cornetu. Problema nu are nici un fel de relevanță în stadiul procedural în care ne aflăm.

S-a ridicat sub forma unei excepții această chestiune la prima instanță, s-a respins motivat. În fața instanței de recurs, invocarea expresă a prevederilor art. 197 C.p.p. are relevanță doar dacă este vorba de competența după materie sau după calitatea persoanei. Solicită să se observe dispozițiile din titlul al II-lea – COMPETENȚA- Partea Generală Cod procedură penală, Capitolul I / Felurile competenței. Sunt două chestiuni distincte. Secțiunea I – Competența după materie și după calitatea persoanei; Secțiunea a II-a Competența teritorială, lucrurile fiind perfect distincte.

Prin urmare, fiind exclusiv o problemă de competență teritorială, nu s-a invocat măcar existența vreunei vătămări, nu s-a invocat nici chestiunea privind aflarea adevărului sau justa soluționare a cauzei, astfel că este imposibil de admis acest motiv de recurs.

De altfel, cu caracter subsidiar, reprezentantul Ministerului Public se comportă, în mod vădit, discriminator. Până în prezent nu numai că în dosarele de la Judecătoria sectorului 4 sau de la Judecătoria Cornetu nu a susținut niciodată că nu ar fi competență Judecătoria sector 4, ci că ar fi competență judecătoria Cornetu, ci dimpotrivă, la dosar a fost depusă practică judiciară (parte dintre ele descărcate de pe portalul instanțelor), iar reprezentanții Parchetului de pe lângă Judecătoria Cornetu au invocat de nenumărate ori excepția necompetenței teritoriale a judecătoriei Cornetu. În mod constant, toate cererile depuse la judecătoria Cornetu au fost declinate pe motivul necompetenței teritoriale la Judecătoria sectorului 4.

Ministerul Public trebuie să acționeze unitar, nu poate să-și permită procurorii care pun concluzii la judecătoria Cornetu să spună – este necompetență teritorială judecătoria Cornetu, solicitând declinarea la Judecătoria sectorului 4-, iar reprezentantul D.N.A. în fața Judecătoriei sectorului 4 și în fața Tribunalului, să susțină că este necompetență materială Judecătoria sectorului 4, solicitând declinarea la Judecătoria Cornetu.

Prin urmare unicitatea Ministerului Public ar fi impus o rezervă din partea domnului procuror în a susține o astfel de teză originală.

S-a susținut că Ordinul Ministrului Justiției din anul, care a statuat că este competență Judecătoria sectorului 4 în chestiunile care țin de liberările condiționate de la Penitenciarul București Jilava sau de la Spitalul Penitenciar Jilava, nu este publicat în Monitorul Oficial.

Judecătoria Cornetu, unde solicită reprezentantul Ministerului Public a fi înaintată cauza prin admiterea recursului, a început să funcționeze printr-un

Ordin al Ministrului din anul 2006. Acel Ordin al Ministrului din anul 2006 **nu este publicat în Monitorul Oficial**, fiind depusă la dosar, certificată sub semnătură adresa de răspuns de la Monitorul Oficial.

Prin urmare, dacă ar accepta logica reprezentantului Ministerului Public că un act care stabilește o singură chestiune de competență a unei instanțe din România, nu un act normativ, a fortiori un act prin care poate să funcționeze o instanță cu toate competențele ei, atunci s-ar impune ca și actul care atestă că judecătoria Cornetu începe să funcționeze să fie publicat.

Pentru identitate de rațiune, dacă cele susținute de reprezentantul Ministerului Public sunt reale, înseamnă că nici judecătoria Cornetu nu funcționează legal, solicitându-se înaintarea dosarului spre soluționare unei instanțe care nu există.

S-a mai susținut că ne găsim în prezența unor raporturi dintre norma generală și norma specială, între Codul penal/sau/și Codul de procedură penală pe de o parte, respectiv Legea 275/2006 privind executarea pedepselor, pe de altă parte. Această afirmație este fundamental greșită, pentru că problema raportului dintre norma generală de drept și norma specială se pune doar atunci când două norme juridice sunt în conflict și trebuie aleasă cea care trebuie să se aplice relației sociale în cauză - raportului juridic. Dacă două norme spun exact același lucru nu mai există distincție între norma specială și norma generală, pentru că ele nu sunt în conflict, neexistând nici un conflict pentru a determina ce normă de drept urmează a fi aleasă.

Art. 77 alin.1 din legea 275/2006, care spune că este competentă în materia liberării condiționate judecătoria în a cărei circumscripție se află locul de detenție, este absolut identic cu art. 450 cod procedură penală, care vorbește în terminis (în aceeași termeni), tot de judecătoria în a cărei circumscripție se află locul de detenție. Prin urmare, raporturile pe această chestiune între Codul de procedură penală și Legea de executare a pedepselor, nu vizează un dezacord între norma generală și norma specială, fiind vorba de două norme identice. S-a mai susținut că acel Ordin al Ministrului din 2000 care stabilește competența teritorială a Judecătoriei sectorului 4 ar fi fost abrogat prin intrarea în vigoare a Legii nr. 275/2006, pentru că în anul 2006 a început să funcționeze Judecătoria Cornetu.

Abrogarea – forma expresă indirectă, sub forma implicită, presupune o succesiune în timp de norme juridice diferite. Parchetul susține că am avut o normă - Ordinul Ministrului Justiției din ... care dă competența Judecătoriei sectorului 4 și această normă ce ulterior se contrazice, adoptată și intrată în vigoare prin Legea de executare a pedepselor nr. 275/2006, care stabilește competența în favoarea judecătoriei în a cărei rază teritorială se află locul de detenție și prin urmare este vorba de o abrogare implicită a primei norme. Succesiunea de norme în timp, pentru a vorbi de o abrogare, presupune că ne găsim în prezența unei soluții normative noi. Dacă nu, soluția normativă exista deja prin Ordinul Ministrului și ea nu a făcut decât să fie reluată printr-o altă

lege, nu este vorba de o normă juridică nouă, care să pună problema abrogării unei norme anterioare.

Este adevărat că Legea 275/2006 indică judecătoria în a cărei rază teritorială se află locul de detenție, dar norma pe care ea o conține nu este posterioară Ordinului Ministrului Justiției din privind Judecătoria sectorului 4, pentru că exact această normă exista dintotdeauna în codul de procedură penală și în forma dinaintea care spunea exact același lucru – judecătoria în a cărei rază teritorială se află locul de detenție.

Deci, Legea 275/2006 nu vine cu o normă juridică nouă, aceasta exista deja în Codul de procedură penală.

Clientul său a mai fost acuzat că și-ar alege instanța care urmează să dea soluția. Este o confuzie grosieră pentru că nu suntem în fața unei cereri de liberare condiționată a dl. ... N.A.. Ne găsim în fața unei propuneri provenind de la Comisia care funcționează pe lângă Penitenciarul București Jilava. Această instituție (Penitenciarul Jilava) a trimis propunerea judecătoriei sectorului 4, fără nici un fel de influență din partea clientului său.

Pentru aceste motive, în principal, solicită respingerea recursului ca inadmisibil. În subsidiar, cu referire exclusivă la primul motiv de recurs, solicită a se constata că ne aflăm în prezența unei competențe teritoriale și nu în fața unei competențe materiale, că nu sunt îndeplinite exigențele dispozițiilor art. 197 Cod procedură penală, urmând a respinge ca neîntemeiat acest motiv de recurs.

Apărătorul ales al intimatului inculpat, avocat C., având cuvântul, arată că se pune în discuție de către Parchet o problemă gravă, aceea a stabilității sistemului judiciar. Astfel, se pune întrebarea ce se întâmplă cu zecile de mii de persoane condamnate care au trecut prin fața Judecătoriei sectorului 4 în această perioadă. A fost depus la dosar un înscris din care rezultă că din anul 2006 până în prezent peste 2500 de persoane au fost puse în libertate ca urmare a deciziilor Judecătoriei sectorului 4. Opinia sa este că acești oameni nu pot fi reintroduși în penitenciar.

Atunci când abordezi o problemă atât de gravă, pentru că dl. procuror a vorbit despre competența materială, ar însemna că toate aceste persoane au fost judecate de un judecător necompetent. Domnul procuror nu își mai pune problema ce se întâmplă cu aceste lucruri, pentru că dânsul are un singur obiectiv – dosarul lui A.N..

Referitor la motivul 2 de recurs susținut de reprezentantul Ministerului Public, care se referă la netemeinicia soluției judecătorului fondului, în special cu cea de - a treia condiție prevăzută de art. 59 Cod penal, respectiv dovezile temeinice de îndreptare, se arată următoarele:

Lecturând motivele de recurs formulate de reprezentantul Ministerului Public, constată că acestea nu reprezintă numai o încercare nereușită de abordare a instituției liberării condiționate, ci exprimă o anumită mentalitate și o anumită atitudine referitoare la dl. A.N.. Este mentalitatea anilor 50, când persoanele

condamnate trebuiau să mulțumească pentru pedepsele aplicate, pentru că numai astfel se reeducau.

S-a discutat foarte mult în presă în legătură cu caracterul politic al procesului domnului A.N.. Nu domnul A.N. și nici apărătorii acestuia au făcut referiri exprese cu privire la acest lucru sau au dat procesului acest caracter. Atitudinea procurorilor, care au încercat prin orice mijloace, chiar și punând în discuție unele instituții juridice, exprimă o mentalitate conform căreia se dorește cu orice chip o amânare a cauzei, tinzând amânarea fie și cu 3 ore a eliberării lui A.N..

Conform art. 59 din Codul penal, singurul lucru care se pune în discuție este **fracția de pedeapsă executată**. Acest lucru a fost constatat ca îndeplinit încă de judecătorul fondului. Astăzi, la data când se judecă acest recurs, dl. A.N. a executat efectiv 272 de zile de închisoare, la care se adaugă zilele pe care le-a câștigat prin activitatea prestată, ajungând în final la 327, cu mult peste fracția de 242 de zile care ar fi fost aplicabilă în cazul dânsului.

Cu privire la cealaltă condiție, **stăruința în muncă și disciplina în timpul executării pedepsei**, învederează că toate dovezile au fost depuse la dosar, nu depuse de apărătorii petentului condamnat, ci constatate de comisia din penitenciar. În acest interval dl. A.N. a scris 4 cărți, este vorba de un om extraordinar de prodigios din punct de vedere intelectual. Pentru una dintre cărți s-a făcut aplicarea legii și a câștigat 45 de zile, celelalte 3 le-a scris pentru că este pasiunea dânsului. Ultimele două cărți au fost lansate sâmbătă, 16 martie 2013.

De asemenea, a participat la toate programele de reeducare concepute și puse în practică de specialiștii din penitenciar. Nu s-au creat programe pentru domnul A.N., ci aceste programe sunt concepute, aprobate și puse în practică de specialiștii din penitenciar.

Domnul A.N. este principalul apărător al drepturilor și libertăților fundamentale ale cetățenilor din această țară. Domnul procuror nu spune că în cadrul acestor programe, în majoritatea cazurilor, dl. A.N. a fost, nu participant. Nu s-a impus el ca, ci a fost solicitarea administrației penitenciarului în acest sens, care a considerat că pregătirea și puterea acestui om este deosebită.

Totodată, a fost recompensat de 5 ori, ultima dată după judecarea la fond, ceea ce presupune că a avut un comportament absolut exemplar și că a avut o disciplină impecabilă la locul de muncă. De asemenea, învederează că nu a fost niciodată sancționat.

În opinia apărării, acestea sunt criteriile esențiale, de bază, care trebuie avute în vedere de un judecător care judecă dacă un om poate beneficia sau nu de liberare condiționată.

S-au făcut aprecieri că nu sunt 17 programe, ci că sunt numai 3 și că dl. A.N. a participat la mai multe termene. Este adevărat, și asta înseamnă că este un om care a respectat întrutotul regulile din penitenciar. Domnul procuror nu

poate face aprecieri, pentru că nu are expertiza necesară, cu privire la persoanele care concep aceste programe, aceste persoane fiind specializate în sociologie, pedagogie ș.a.m.d. De altfel, comisia care a analizat că dl. A.N. poate fi liber este formată din 8 persoane, condusă de judecătorul delegat (deci un magistrat), iar ceilalți sunt toți persoane calificate (director adjunct pentru educație și asistență psiho-socială, consilier de probațiune, medic șef, director de penitenciar, director adjunct al siguranței penitenciarului). Acest lucru spune multe, nefiind vorba de cererea domnului A.N., ci de propunerea comisiei.

Referitor la procesul verbal întocmit la data de, privind caracterizarea făcută dl. A.N. și care a fost reluată într-un cadru mai recent, comisia spune că este vorba de o personalitate structurată, cu un nivel înalt de coeziune, adaptare matură, obiectivă, bazată pe valori morale generale, este orientat spre certitudinea pe care o oferă ordinea deja stabilită, valorifică trecutul și experiența personală. Acestea sunt concluziile celor 8 oameni, iar aceste concluzii sunt reluate de judecătorul fondului, care motivează foarte scurt în sensul că timpul executat din pedeapsă este suficient pentru ca deținutul să-și însușească scopul preventiv și educativ al pedepsei. Este un lucru strict și specific legat de instituția liberării condiționate.

Nu mai pune în discuție cele 3 hotărâri prin care se atestă că au existat aprecieri ale judecătorilor în legătură cu recursurile D.N.A. formulate în acele cauze, ori, se observă că este o practică constantă a Tribunalului București, care spune – constatarea dovezilor temeinice de îndreptare se face de către instanță printr-o apreciere a comportamentului condamnatului în cadrul tuturor activităților la care participă în penitenciar: muncă, disciplină, activități culturale educative. Esențială este atitudinea dl. A.N. față de pedeapsă și nu față de faptă. Ceea ce a încercat reprezentantul Ministerului Public să aducă în discuție nu are legătură cu instituția liberării condiționate. Un om poate avea o trăire și și-o poate exprima oriunde liber față de fapta pentru care a fost condamnat, dar față de pedeapsă dl. A.N. a fost exemplar, și acest lucru rezultă din acte.

Referitor la modul în care au fost criticate în derâdere în care au fost analizate programele la care a participat dl. A.N..

Programul E learning pentru prevenirea T.B. , tuberculoza este o boală extrem de gravă, iar România este într-o situație extrem de dificilă în ceea ce privește această boală. Din păcate, penitenciarul este un mediu în care această boală se poate răspândi foarte repede. Orice deținut trebuia să vadă despre ce este vorba și ce măsuri trebuie luate pentru prevenirea ei.

Domnul procuror reia o pagină întreagă dintr-un articol de ziar de la un domn jurnalist, acestea fiind argumentele domnului procuror.

Cu privire la Programul de educație pentru viața de familie. Se susține de reprezentantul Ministerului Public că acest program nu era destinat dl. A.N. pentru că acesta nu era încarcerat pentru o infracțiune referitoare la viața de familie, apreciază că acest program este tratat în derizoriu, program la care Dl.

A.N. a fost lector. Unul dintre participanții la acest program a învățat să citească datorită insuflării pe care i-a dat-o domnul A.N. cu privire la acest lucru.

Referitor la ultimul program la care a participat dl. A.N. numit – Hobby, domnul procuror uitând să spună continuarea denumirii acestui program, respectiv Hobby- revistă literară.

Din păcate, dl. procuror își termină pledoaria cu o remarcă - vorbește de probe indirecte în baza cărora dl. A.N. stă de 327 de zile la închisoare. Dacă dl. procuror pune din nou în discuție această problemă mult discutată în lumea juridică și în societatea din România, a probelor indirecte, atunci, ține să reamintească faptul că românii și-au format o anumită opinie în legătură cu aceste probe indirecte, respectiv că această condamnare a fost dată în baza unor probe indirecte, fiind o condamnare numai pentru a da un exemplu clasei politice.

În încheiere, citându-l pe marele istoric și om de stat Nicolae Iorga, *sunt succese care te înjosesc și înfrângeri care te înalță*, iar cei prezenți în această sală știu care este sensul acestui dicton.

Apărătorul ales al petentului A.N., avocat V.R. având cuvântul arată că recursul Parchetului este vădit nefondat și trebuie respins pentru următoarele argumente:

Cu privire la excepția de „necompetență după materie”.

Afirmația reprezentantului Ministerului Public, că s-ar fi încălcat o regulă de competență materială, este falsă. Competența materială este aceea care stabilește pe verticală instanța competentă a judeca o pricină, iar nu pe orizontală, pentru acestea din urmă competența fiind teritorială.

Parchetul însuși arată că competența de soluționare a propunerilor de liberare condiționată aparține judecătorilor. Legea în vigoare o determină: Judecătoria în raza căreia este situat Penitenciarul, astfel că se poate vorbi doar de o competență teritorială exclusivă.

În speță, propunerea de liberare condiționată a fost soluționată de Judecătoria sectorului 4, această instanță soluționând propunerile Comisiei și cererile deținuților.

Interesată de invocarea excepției de necompetență teritorială, care este sancționată cu nulitatea relativă, este partea însăși, partea vătămată prin încălcarea regulii de competență sancționată cu nulitatea relativă, iar nu Parchetul și dacă partea nu invocă nulitatea, aceasta se acoperă. Cu atât mai mult, nulitatea se acoperă atunci când partea își manifestă voința de a accepta efectele produse de actul viciat și le confirmă. Și pentru Parchet, ca și pentru condamnat, neobservarea regulii atrage nulitatea dacă s-a produs o vătămare. A suferit Parchetul o astfel de vătămare? Evident, nu! Nici nu pretinde. Ceea ce pretinde este că s-ar fi încălcat o regulă de necompetență materială, dar această susținere este, evident, greșită, iar Parchetul invocă o „necompetență după materie” doar pentru că știe că necompetența teritorială atrage nulitatea relativă și pe aceasta nu o poate invoca.

Parchetul nici nu invocă această „necompetență după materie” cu bună credință. Datele și faptele o demonstrează: ori de câte ori a fost investită Judecătoria Cornetu cu soluționarea unor cereri de liberare condiționată (conform recurentului au fost 26 de astfel de cereri ale condamnaților și ele sunt considerate „un număr important”), Parchetul, invocând excepția de „necompetență teritorială” a cerut el declinarea competenței în favoarea Judecătoriei sectorului 4 București. Și în toate cele 26 de cazuri de care vorbește Parchetul în recursul său, excepția de „necompetență teritorială” (iar nu de „necompetență după materie”), invocată de Parchet, a fost admisă de către judecătorii de la Judecătoria Cornetu, cauzele fiind trimise la Judecătoria sectorului 4 pentru soluționare. Și pentru a se justifica soluția, unii au invocat Ordinul, alții, un protocol, alții, pur și simplu au declarat că nu ei, ci Judecătoria sectorului 4 este competentă a soluționa pricinile de acest fel.

Un lucru este cert: toate propunerile și cererile de liberare condiționată formulate pentru ori de către deținuții din Penitenciarul Jilava au fost soluționate, din anul 2000 încoace, de Judecătoria sectorului 4. Atunci când propunerile ori cererile au fost trimise altor instanțe decât Judecătoria sectorului 4, așa cum arată chiar Parchetul în recursul său (f.) „toate liberările condiționate formulate la alte instanțe, au fost declinate la Judecătoria sectorului 4 București”.

In alte cuvinte, deși Judecătoria sectorului 4 nu a fost niciodată competentă, toți o credeau competentă. Inclusiv judecătorii acestei instanțe, procurorii, cât și Administrația Națională a Penitenciarelor.

Cei 26 de petiționari/condamnați au văzut ceea ce Parchetul a refuzat să vadă vreme de 7 ani, adică din 2006.

Parchetul a fost parte a celor care, alături de Ministerul Justiției, Administrația Penitenciarelor, Penitenciarul Jilava și instanțele judecătorești a contribuit la crearea unei reguli de competență care s-a perpetuat în timp, s-a generalizat, a devenit regulă de drept.

Este de notat că excepția de „necompetență materială” a fost invocată în fața Judecătoriei sectorului 4 și că, în mod corect, instanța a calificat excepția ca fiind de necompetență teritorială. Și este, desigur, de observat că dacă norma pretins încălcată ar fi fost una de competență materială, atunci pricina ar fi trebuit să fie soluționată de o instanță superioară ierarhic, nu de una aflată pe aceeași treaptă a ierarhiei, așa încât calificarea excepției de către parchet s-a făcut spre a se putea susține că nulitatea nu este condiționată de vătămare.

Parchetul nu poate să invoce necompetența Judecătoriei sectorului 4 în soluționarea propunerilor, atât timp cât în fața judecătoriei care ar fi competentă acum potrivit legii, a invocat, într-un „număr important de cereri”, necompetența acesteia.

Cu privire la motivul de recurs constând în greșita admitere a liberării condiționate, deoarece lipsesc dovezi temeinice de îndreptare:

Reprezentantul Ministerului Public susține că pentru a fi liberat condiționat, trebuie îndeplinite cumulativ condițiile legii, adică: ***stăruința în muncă, disciplina, dovezile temeinice de îndreptare.***

Primele două sunt cu un grad mai mare de obiectivitate și critica, aparent, nu le vizează pe acestea. Ultima dintre condiții ar părea că lasă loc de interpretare, în sensul că e dreptul comisiei și al instanței să aprecieze dacă un condamnat a dat sau nu dovezi de îndreptare și mai ales, dacă acestea sunt temeinice.

În realitate, dovezile solide, serioase, de îndreptare, derivă din stăruința în munca și disciplină, din atitudinea față de programul de educație din penitenciar, program care este individualizat, iar personalizarea programului este atributul specialiștilor, iar nu al condamnatului. Condamnatul nu are, în penitenciar, decât soluțiile cooperării cu cei însărcinați cu întocmirea și punerea în aplicare a programului sau refuzul de a colabora. În speță, condamnatul a cooperat cu specialiștii care au întocmit programul individual, cât și cu cei care au pus în aplicare programul de educație.

Aprecierea asupra rezultatului programului de educație nu poate aparține decât celor care l-au întocmit și l-au pus în aplicare, o apreciere care este subiectivă, dar este și suverană și aceasta cu atât mai mult cu cât Comisia însăși este alcătuită din specialiști în programe de educație, care, în aprecierea ce o fac, lucrează sub conducerea unui judecător. Așadar, actul Comisiei este unul cu o natură complexă: pe de o parte este, ca orice act al judecătorului, un act autentic, bucurându-se, deci, de prezumția de adevăr și de validitate (care nu a fost contestată la modul serios de către procuror); pe de altă parte, el are valoarea ce o dă componența Comisiei, alcătuită din specialiști în programe educative și psihologi.

Actul Comisiei este, desigur, aidoma oricărui act care probează anumite împrejurări într-un proces, supus cenzurii instanței, dar a se combate un act al judecătorului de către procuror, aceasta înseamnă o răsturnare a ierarhiei în justiție. De aceea, critica actului Comisiei de către procuror trebuie privită cu rezerve, dacă nu cumva, chiar dezavuată de către instanța de recurs.

Reprezentantul Ministerului Public însuși, criticând hotărârea de liberare condiționată în privința „dovezilor temeinice de îndreptare”, afirmă că „trebuie să fie temeinice, dincolo de orice dubiu, iar nu vag deduse din anumite împrejurări, în lipsa acestui caracter neputând fi acordată liberarea condiționată”.

Tot la nivel de principiu, reamintește că liberarea condiționată este un drept al celui condamnat, că asigurarea caracterului efectiv al acestui drept este o obligație pentru autorități, dar și că este o obligație constituțională pentru autorități (art. 23 alin. 9 din Constituție) să pună în libertate pe condamnat când temeiurile arestării au dispărut. În conformitate cu art. 190 (Condițiile de acordare a liberării condiționate) din HG nr. 1897/2006, „Liberarea condiționată constituie o măsură de încredere față de persoana privată de libertate

condamnată la pedeapsa cu închisoarea sau la detențiune pe viață și se dispune pentru continuarea executării restului de pedeapsă în stare de libertate".

Potrivit reprezentantului Ministerului Public, „Instanța a reținut îndeplinirea condiției dovezilor temeinice de îndreptare din două probe, una prezentată de comisie, iar a doua de avocații condamnatului în sala de judecată, respectiv: participarea constantă a condamnatului la nu mai puțin de 17 programe educaționale, pe parcursul cărora s-a implicat în acțiuni de instruire și influențare pozitivă a celorlalte persoane private de libertate, fapt ce a condus la acordarea a 3 recompense constând în suplimentări ale drepturilor (referatul comisiei); la data de 24.01.2013 deținutul a fost din nou recompensat cu suplimentarea drepturilor la pachet și vizită (extrasul din aplicația „Prisoner's Management” și raportul de recompensare).”

În continuare, reprezentantul Ministerului Public pune la îndoială, cu rea-credință și agresiv, referatul comisiei, arătând că nu ar fi vorba despre 17 programe educaționale „așa cum susține comisia și instanța, ci de 3 asemenea programe (...). Restul de până la 17 sunt prezentate sub numele generic de „Dezbateri” fără a ne putea face nici cea mai mică idee în ce au constat aceste dezbateri, deoarece referatul comisiei tace cu desăvârșire.” (fila motive recurs DNA). Însă, printr-un simplu calcul aritmetic, suma programelor educaționale este 17, nicidecum 3, respectiv: 5 module de educație pe platformele E-learning, 1 modul de educație pentru viața de familie; 1 modul pentru valorificarea aptitudinilor „HOBBY”; 9 dezbateri în următoarele zile: 10 și 25 septembrie, 12 și 31 octombrie, 22 și 29 noiembrie, 6 și 20 decembrie și 1 ianuarie) și 1 conferința (din data de 27 august).

Punând la îndoială cele constatate în referatul Comisiei, reprezentantul Ministerului Public pune implicit la îndoială autoritatea Comisiei, a cărei componență și atribuții sunt neechivoc statuate în art. 77 alin. (2) din Legea 275/2006 și art. 191 din Hotărârea nr. 1897/2006 privind aprobarea Regulamentului de aplicare a Legii nr. 275/2006.

Potrivit art. 77 alin. (2) din Legea 275/2006, „comisia este formată din directorul penitenciarului, directorul adjunct pentru siguranța deținerii și regim penitenciar, directorul adjunct pentru educație și asistență psihosocială, consilierul de probațiune, medicul penitenciarului, un lucrător în cadrul serviciului producție și la care participă judecătorul delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate, în calitate de președinte”.

Prin cele afirmate și citate mai sus, reprezentantului Ministerului Public induce ideea că această comisie ar fi luat decizia de propunere a liberării condiționate a dl. A.N., în lipsa unor dovezi temeinice de îndreptare (fila), așadar cu încălcarea art. 77 alin. 2, care stabilește în mod expres faptul că hotărârea se ia de către comisie „ținând seama de fracțiunea din pedeapsă efectiv executată și de partea din durata pedepsei care este considerată ca executată pe baza muncii prestate, de conduita persoanei condamnate și de eforturile acesteia pentru reintegrarea socială, în special în cadrul activităților educative, culturale,

terapeutice, de consiliere psihologică și asistență socială, al instruirii școlare și al formării profesionale, de responsabilitățile încredințate, de recompensele acordate, de sancțiunile disciplinare aplicate și de antecedentele sale penale".

Inducând această idee, a arbitrarului ce ar fi stat la baza deciziei comisiei privind liberarea condiționată a domnului N.A., reprezentantul Ministerului Public înfrânge unul din principiile care guvernează efectele deciziilor luate în materie penală de către o autoritate de decizie (principiu stabilit prin Recomandarea nr. R (92) 16 a Comitetului de Miniștri către Statele Membre referitoare la regulile europene asupra sancțiunilor aplicate în Comunitate), potrivit căruia „autoritate de decizie este orice autoritate judiciară abilitată prin dispozițiile legale în vigoare să impună sau să revoce o sancțiune sau o măsură aplicată (...). Noțiunea de autoritate de decizie este mai amplă decât cea de autoritate judiciară.” (punctul 4, capitolul IX, Recomandarea nr. R (92) 16)

Faptul că noțiunea de „autoritate de decizie” este mai amplă decât cea de „autoritate judiciară” este pe deplin dovedit în cazul de față, unde autoritatea de decizie este Comisia prevăzută în art. 77 alin. (2) din Legea 275/2006, cu o componență ce răspunde nevoii unei evaluări complexe a conduitei persoanei lipsite de libertate: ea este alcătuită din persoane cu pregătire de specialitate, coordonate de judecătorul delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate.

În ceea ce privește „Dezbaterile” a căror existență condiționată o aruncă în derizoriu, dovada acestora este făcută prin procesele verbale atașate și au avut teme cum ar fi: „Celebrarea Zilei Internaționale a Păcii”, „România înainte și după Malta”, „Pe Tricolor e scris Unire”, „Drapelul României”, „Sfântul Nicolae”, „Sărbătorile de iarnă la români”, „Sfântul Vasile”.

Cât privește dovezile temeinice de îndreptare care sunt puse la îndoială, se impun următoarele precizări:

Comunitatea internațională, vizibil marcată de ororile sistemului concentraționar al celui de-al doilea Război Mondial, s-a preocupat prin „vocea” Națiunilor Unite de crearea unor reguli privind tratamentul persoanelor lipsite de libertate.

Noua viziune a Organizației Internaționale asupra pedepsei privative de libertate a fost aceea de încurajare a păstrării de către persoana pedepsită a legăturii cu comunitatea din care face parte, cu familia, astfel încât reintegrarea în societate la momentul eliberării să fie cât mai ușoară: încarcerarea și celelalte măsuri care au ca efect izolarea deținutului de lumea exterioară sunt întristătoare prin însuși faptul că ele îl privează pe deținut de dreptul de a dispune de persoana sa, lipsindu-l de libertatea sa. Sub rezerva măsurilor de separare justificate sau a menținerii disciplinei, sistemul penitenciar nu trebuie deci să agraveze suferințele inerente unei astfel de situații.” (Regula 57 din Ansamblul de reguli minime pentru tratamentul deținuților și recomandările referitoare la acesta, adoptat prin Rezoluția ONU din 30 august 1955)

Și legislația română subscie la această viziune asupra pedepsei privative de libertate. În aceste condiții, ceea ce omite cu rea-credință reprezentantul Ministerului Public să spună este faptul că potrivit art. 6 alin. (1) din H.G. 1897 privind aprobarea Regulamentului de punere în aplicare a Legii 275/2006, prevede că : „ *Executarea pedepselor privative de libertate are drept scop asistarea persoanelor private de libertate în vederea reintegrării lor sociale și a prevenirii săvârșirii de noi infracțiuni*”, iar nu „reeducarea”.

Așadar, scopul de a „reeduca” o persoană prin executarea unei pedepse în penitenciar a fost abandonat în favoarea scopului resocializării, fapt întărit de principiile statuate în Recomandarea (2006) 2 adoptată de Comitetul de Miniștri al Consiliului Europei, recomandare al cărei rol este acela de unificare a regulilor penitenciare europene (Regulile 1-9).

Deși legea nu o spune în mod expres, în fapt dovezile temeinice de îndreptare pot fi deduse din prevederile art. 77 alin. (2), și anume observarea conduitei persoanei condamnate și a eforturilor acesteia pentru reintegrare socială în cadrul activităților puse la dispoziție de penitenciar (căci art. 75 din Legea 275/2006, care stabilește condițiile liberării condiționate trebuie corelat cu cele ce îl succed, adică art. 76 și art. 77).

De aceea, deși referatul comisiei arată că dl A.N. a urmat 5 module de educație pe platformele E-learning, 1 modul de educație pentru viața de familie și 1 modul pentru valorificarea aptitudinilor „HOBBY”; arată datele la care au avut loc cele 9 dezbateri (10 și 25 septembrie, 12 și 31 octombrie, 22 și 29 noiembrie, 6 și 20 decembrie și 1 ianuarie) și 1 conferința (din data de 27 august), stabilește că, în cadrul celor 17 programe educaționale, dl. A.N. s-a implicat în acțiuni de instruire și influențare pozitivă a celorlalte persoane private de libertate, arată că a primit recompense constând în suplimentări ale drepturilor, așadar că a desfășurat activități dintre cele prevăzute de art. 77.

Reprezentantul Ministerului Public neagă importanța acestora în liberarea condiționată a dl. N., deși aceste activități reprezintă condițiile de liberare consemnate în lege și pe deplin îndeplinite de acesta.

Astfel, reprezentantul Ministerului Public pune la îndoială numărul celor 17 programe educative (care, după cum a arătat, poate fi obținut printr-un simplu calcul aritmetic). Mai mult, ia în derâdere cursul despre TBC pe care l-a urmat (cu 4 module, urmate în data de 25.03 și unul în data de 27.03), citând un articol de presă intitulat ironic „A.N. a învățat în pușcărie cum să se apere de TBC” și care începe astfel: „Fostul premier a bifat toate activitățile de reeducare, ca să iasă mai devreme din închisoare”. Aceeași retorică se păstrează și față de „Programul de educație pentru viața de familie” și „Programul de valorificare a aptitudinilor - HOBBY”, programe despre care reprezentantul Ministerului Public afirmă că nu reprezintă dovezi temeinice de îndreptare deoarece:

„Condamnatul nu este încarcerat pentru infracțiuni referitoare la viața de familie, pentru a aprecia că prin simpla urmare a unui „Program de educație pentru viața de familie” conduita antisocială ce a atras sancțiunea penală din

partea justiției s-a ameliorat semnificativ." (fila ... din motivele de recurs) și „Este un lucru pozitiv că deținutul își valorifică aptitudinile, dar nu suficient pentru a trage direct concluzia unor dovezi temeinice de îndreptare "(tot fila. ... din motivele de recurs).

Însă, ceea ce omite reprezentantul Ministerului Public să spună este faptul că activitățile educaționale la care a participat sunt stabilite prin Regulamentul de ordine interioară al Penitenciarului:

„Regulamentul de ordine interioară cuprinde: oferta activităților educaționale, culturale, ocupaționale, terapeutice, de consiliere și asistență socială, instruire școlară și formare profesională, precum și de asistență religioasă" (art. 18 alin. (1) lit. I, H.G. 1897 privind aprobarea regulamentului de aplicare a Legii 275/2006), iar programul de activități e conceput de serviciile de educație, consiliere psihologică și asistență socială din cadrul penitenciarului (art. 27 alin 3 din Legea 275/2006), astfel:

„Pentru fiecare persoană condamnată se întocmește un plan de evaluare și intervenție educativă de către serviciul de educație, consiliere psihologică și asistență socială din cadrul penitenciarului" (art. 27 alin. (4) Legea 275/2006).

Așadar activitățile nu se aleg aleatoriu, nu sunt alese de către persoana privată de libertate, ci sunt stabilite de aceeași comisie care mai apoi evaluează conduita persoanei lipsite de libertate și întocmește, dacă este cazul, referatul de propunere a liberării condiționate:

Comisia prevăzută în art. 14 din Lege elaborează și aprobă, pe baza ofertei de activități, planul individualizat de evaluare și intervenție educativă. Aceste activități se desfășoară individual sau în grup, în interiorul sau în exteriorul locului de deținere, în condiții cât mai apropiate de viața din comunitate (art. 174 alin. (2)-(3) H.G. 1897).

Administrația locului de deținere, în urma evaluării și identificării necesităților individuale ale persoanei private de libertate și în funcție de posibilitățile instituției, este obligată să organizeze activități de educație și intervenție psihosocială, ținând cont de natura infracțiunii comise, durata privării de libertate, regimul de executare, gradul de risc, vârstă, stare de sănătate fizică și mintală. (art. 175 H.G. 1897).

Cât privește recompensele primite ca urmare a activităților sale din penitenciar, pe care reprezentantul Ministerului Public le consideră lipsite de importanță, întrucât nu ar constitui prin ele însele o dovadă temeinică de îndreptare, ci o premieră a comportamentului său— fapt care nu ar avea nicio semnificație în evaluarea sa— din nou este omisă cu rea-credință prevederea din art. 77 alin. 2 din Legea 275/2006, care stabilește că importante pentru evaluarea comisiei sunt „conduita persoanei condamnate și eforturile acesteia pentru reintegrarea socială, în special în cadrul activităților educative, culturale, terapeutice, de consiliere psihologică și asistență socială, al instruirii școlare și al formării profesionale, responsabilitățile încredințate, recompensele acordate, sancțiunile disciplinare aplicate și antecedentele sale penale."

Cu privire la probele folosite de Ministerul Public – Direcția Națională Anticorupție- singurul mijloc de probă utilizat de către procuror pentru a răsturna hotărârea Judecătorei sect. 4 care face obiectul recursului de față este reprezentat de înscrisuri în care sunt consemnate opinii malițioase ale unei terțe persoane (posibil, căci Parchetul nu ne face cunoscută calitatea domnului „.....”), precum și opiniile exprimate de către dl. N.A. pe blogul personal. Oricum, a folosi opinia unui terț, fie el și, aruncând în derizoriu procesul verbal al Comisiei, care este un act autentic, demonstrează cât de „imparțial” este Ministerul Public.

Cât privește articolul „A.N. a învățat în pușcărie cum să se apere de TBC”, al cărui rol nu poate fi altul decât acela de persiflare a condamnatului, a comisiei care a încuviințat participarea acestuia la asemenea activități și a penitenciarului în ansamblul său, urmează a se constata în ce măsură această „probă” este cu adevărat o probă, în ce măsură se supune exigențelor legale care trebuie să conducă la aflarea adevărului!

O lectură a unor rapoarte oficiale i-ar fi dat ocazia reprezentantul Ministerului Public să afle că România ocupă primul loc în Europa la cazurile de TBC, că populația penitenciară din țara noastră este cea mai expusă la această boală și că personalul angajat al Penitenciarului Jilava (în incinta căruia se află, de altfel, și un spital) este protejat și prin măsuri de prevenire a îmbolnăvirii de tuberculoză.

Referitor la postările dl. N. pe blogul personal, acestea se înscriu în limitele libertății de exprimare și ale dreptului de a-și exprima opiniile liber, chiar dacă în acest moment este o persoană lipsită de libertate.

Referitor la viziunea reprezentantului Ministerului Public asupra postărilor dl. N.A. pe blog, solicită a se constata că procurorul, potrivit art. 131 alin. (1) din Constituție reprezintă interesele generale ale societății și apără ordinea de drept, precum și drepturile și libertățile cetățenilor .

Legea îi dă dreptul condamnatului de a-și păstra libertatea conștiinței și a opiniilor (art. 40 din Legea 275/2006), chiar dacă se află în cursul executării unei pedepse privative de libertate, pronunțate printr-o hotărâre a unei instanțe, însă în urma unui proces ce face obiectul unei cereri de examinare la Curtea Europeană a Drepturilor Omului! Așadar, opiniile exprimate pe blogul personal reprezintă în fapt argumentele aduse de către petent în apărarea sa pe tot parcursul urmăririi penale și al judecării, într-un proces fundamentat pe o presupusă faptă a sa ,care însă nu există (lucru confirmat și de unul dintre judecătorii fondului!), opinii de care nu s-a dezis și nu se va dezice niciodată .

Domnului N.A. i-a fost luat (interzis), pe durată limitată, dreptul de a alege și a fi ales, nu dreptul de a gândi, de a spune ce gândește, de a fi critic cu cei care, crede domnia sa, au greșit. Pedepsa aplicată nu-i poate reduce nici coeficientul de inteligență, nu poate să-i treacă în uitare ceea ce știe, nu poate să-l oblige să aprobe ceea ce i se pare de neaprobat.

Faptul că astăzi dl. A.N. se supune unei hotărâri definitive a celei mai înalte instanțe în grad din România este de necontestat, dovadă că execută o pedeapsă privativă de libertate, supunându-se exigențelor programului din penitenciar cu o conduită ireproșabilă! Altfel, nu ar fi fost astăzi în situația de a i se judeca cererea de propunere a liberării condiționate, cerere ce vine din partea comisiei penitenciarului ca o recunoaștere a comportamentului său exemplar în sensul pozitiv. Dar faptul că se consideră în continuare nevinovat este un drept al dl. A.N., pe care nu i-l poate lua nimeni și care trebuie să-i fie respectat, inclusiv de către autoritățile judecătorești, întrucât a considera că este pedepsit pe nedrept se circumscrie libertății sale de a gândi, de a avea opinii, ce nu pot fi îngrădite sub nicio formă, se circumscrie libertății sale de conștiință, care trebuie să-i fie recunoscută și respectată de cei din jur, după cum prevede Constituția României, inclusiv de procuror.

De altfel, legea însăși îi recunoaște dreptul la exercițiul unor căi extraordinare de atac, iar recunoașterea și existența lor în lege ar fi inutilă dacă ar fi obligat să recunoască o vinovăție după pronunțarea unei hotărâri de condamnare.

Solicită a se constata că dl. A.N. îndeplinește toate condițiile pentru a fi liberat condiționat, că dreptul domniei sale de a-și exprima opinia nu i-a fost luat prin hotărârea de condamnare, pedeapsa accesorie atrage niște sancțiuni cu caracter civil, dar între sancțiunile civile care i s-au impus nu este moartea civilă. Domnia sa este o ființă vie și are în continuare dreptul să gândească.

Tribunalul acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public pe excepția de inadmisibilitate a recursului formulat de Parchet.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției

Intimatul N.A. personal, în ultimul cuvânt, arată că în ceea ce privește excepția de necompetență consideră că a fost o tentativă de tergiversare, parțial reușită, a judecării pe fond și în recurs a recomandării venite de la Penitenciarul Jilava.

Din punctul său de vedere, relația dintre stat și cetățean (inclusiv dintre cei care sunt condamnați) trebuie să se bazeze pe niște fapte foarte clare.

Din data de 04 ianuarie 2013 a existat o vocație de a fi judecat în legătură cu această recomandare. Ceea ce a criticat a fost în permanență această întârziere și unele consecințe bugetare în condițiile în care ANP-ul și, respectiv, penitenciarul București Jilava au asigurate pentru acest an fonduri doar de 56% din buget pentru bunuri și servicii.

În momentul de față, în penitenciarul București Jilava sunt peste 100 de persoane care așteaptă motivarea recursului pentru a ajunge în fața instanței (după o lună sau două luni), în condițiile în care nu există decât această excepție ridicată de Parchet numai după data de 04 ianuarie 2013 sau cu câteva zile înainte, în momentul în care s-a construit această strategie de atacare a competenței judecătoriei Sectorului 4. În felul acesta, s-au strâns peste 100 de

cereri care nici până acum, după o lună, o lună și ceva, nu au fost motivate și își cere scuze că din cauza sa aceste cereri nu au fost judecate. Referitor la sumele alocate A.N.P.ului, precizează că o lună pentru aceste persoane încarcerate (numai pentru cele cărora instanța, în final, le va accepta recomandarea pentru eliberarea condiționată), fiecare lună în plus petrecută pentru cei care, în final, vor fi eliberați condiționat, înseamnă 500 de euro. A făcut această argumentare tocmai pentru a arăta că există o anumită obligație a statului care se angajează în anumite situații în care deținutul merge la muncă și are niște zile câștig; în aceste condiții, dacă sunt îndeplinite condițiile cumulative, statul trebuie să asigure acest tratament. Or, ceea ce s-a întâmplat până acum, prin formularea acestui recurs, lipsit de fundament din partea D.N.A.-ului, a fost numai o încercare de a prelungi rămânerea sa în penitenciar.

Solicită a se constata că Parchetul face o diferențiere clară între denumirea oficială a penitenciarului, invocând numai atunci când se referă la Ordinul Ministrului Justiției Penitenciarul București Jilava și de 6 ori folosește denumirea Penitenciarul Jilava, pentru a susține ideea unei competențe diferite, nu a Judecătoriei sectorului 4 din București, ci a Judecătoriei Cornetu. Sigur, este un argument mai subtil, subliminal. De aceea a rugat conducerea penitenciarului să-i precizeze denumirea exactă a penitenciarului, la dosar fiind depus un înscris din care rezultă că se numește Penitenciarul București Jilava.

Condamnatul mai arată că după 6-7 ani Parchetul descoperă dintr-odată cu uimire că și-a susținut nenumărate procese la o instanță incompetentă, exact în perioada în care instanța trebuia să judece dosarul său.

Ceea ce i se pare și mai ciudat este faptul că D.N.A.-ul este capabil să pună în discuție situația a 2500 de persoane eliberate condiționat în perioada 2006-2012 pentru a fi eficientă acțiunea și recursul în ceea ce privește. Costul i se pare destul de mare și ar însemna ca aceste 2500 de persoane să se reîntoarcă în Penitenciarul Jilava pentru că au fost judecate de o instanță incompetentă.

Referitor la chestiunile de netemeinicie, privind netemeinicia sentinței penale, arată că, peste câteva zile se vor împlini 10 ani de la momentul la care guvernul pe care l-a condus și-a angajat răspunderea în Parlament pentru pachetul de legi anticorupție. Au fost 15 legi și iată, ecourile apar și acum, în legătură cu nenumărate chestiuni care țineau și de declararea publică a averilor, conflicte de interese ș.a.m.d.

Până la urmă, dl. procuror reprezintă o instituție creată în perioada în care era, a invocat legi care au fost date în perioada în care condamnatul era (legea 304/2004, legea contenciosului administrativ, chiar și revizuirea constituției), de aceea, în ceea ce privește poziția sa referitor la ceea ce privește justiția, ca instituție, i se pare că i se aplică o formulă incorectă în judecarea atitudinii sale și a abordările sale în această materie. Domnul procuror încearcă să-l învețe despre valori, care este ierarhia sa de valori, încurcându-se, din păcate, în definiția valorilor. Justiția, spre exemplu, nu este o valoare, dreptatea este o valoare. În latină există un singur termen și pentru organizarea

judecătorească, pentru sistemul de organizare și pentru dreptate: „ Fiat justitia et pereat mundus! ” , care nu se traduce „să se facă justiție !”, ci „să se facă dreptate !”.

Lucrarea sa de ..., din anul ..., trata problema valorii în dreptul internațional. Teoria sa în Dreptul Internațional este bazată pe o abordare axiologică, dar niciodată nu ar putea spune că puterea judecătorească este legată de ierarhia valorilor, este vorba de un alt plan de discuție. A depus la dosar înscrisuri privind texte despre reforma în justiție din cele peste 200 de articole publicate din iunie până în prezent, domnul procuror selectând numai câteva dintre ele și acolo dând numai citate parțiale. Opinia sa despre justiție poate fi criticată sub anumite aspecte, însă crede că de-a lungul anilor a reușit să realizeze multe lucruri în acest plan. A criticat anumite proceduri, anumite chestiuni care l-au afectat, dar nu poate pune semnul egalului între toate instanțele din țară și o anumită speță în care a fost implicat. Punctul său de vedere cu privire la procesul său a fost exprimat la momentul în care a vorbit în final în procesul Trofeul Calității (la dosar fiind depus acel ultim cuvânt), în care a spus foarte clar că, în opinia sa, nu există nici un fel de rațiune pentru acea condamnare.

În ceea ce privește programele la care a participat pe perioada detenției, arată că deținuții nu își aleg singuri programele. Aceste programe sunt realizate de specialiștii A.N.P. ului.

Condamnatul mai arată că a fost impresionat de faptul că atunci când a fost vorba de lucrarea sa științifică, despre care dl. procuror nu a mai amintit nimic la acest termen, dar anterior era extrem de vocal în legătură cu faptul că membrii ai Academiei nu se pronunțaseră în legătură cu calitățile acelei lucrări, la acest termen a mai depus un referat din partea unui membru al Academiei și opiniile a încă vreo 7,8 sau 10 profesori universitari în legătură cu calitatea acelei lucrări.

Celelalte aspecte legate de libertatea de exprimare, arată că a solicitat apărătorilor săi să depună un text care i se pare lămuritor (un ghid redactat de o persoană celebră care a semnat Ordinul pentru crearea judecătoriei Cornetu) și care explică în mod foarte clar libertatea de exprimare.

În ceea ce privește libertatea de exprimare, condamnatul arată că dorește să observe că alin.2 din art. 10 din CEDO, despre care vorbea dl. procuror, are o altă finalitate. Vorbește despre reglementările ulterioare care să protejeze acele elemente, iar dacă D.N.A.ul dorește prin Ministerul Justiției să facă o inițiativă legislativă în acest sens, o reglementare a libertății de exprimare, poate să facă acest lucru. Deocamdată nu există o astfel de reglementare în România și nu există nici la nivelul Uniunii Europene. Există anumite chestiuni, anumite limitări privind discriminările rasiale, etnice, ș.a.m.d. ; acestea există și au fost sancționate.

Este pentru prima oară când articolele sale publicate pe blogul personal au fost indicate ca probe directe. Așa cum spunea Curtea Constituțională, așa cum

spunea președintele României atunci când s-a cerut suspendarea sa, opiniile și libertatea de exprimare trebuie să fie garantate într-o societate democratică. Aceste exprimări trebuie să fie respectuoase și să nu lezeze demnitatea altora. Și-a exprimat punctul de vedere în legătură nu niște chestiuni foarte concrete, nu cu justiția în ansamblu, nu cu puterea judecătorească, nu a făcut decât să reia anumite chestiuni, arătând și motivele pentru care consideră că un proces în care D.N.A.-ul aduce 972 de martori, iar în apărare se admit numai 5, este un proces în care nu a existat o egalitate de arme.

În esență, reprezentantul D.N.A.-ului solicită instanței pedeapsa cu închisoare pentru exercitarea dreptului său la exprimare. Prolungirea rămânerii în stare de arest înseamnă pedeapsă cu închisoarea pentru exprimarea unor opinii.

Faptul că s-a considerat nevinovat, acest lucru l-a spus de fiecare dată. Nu a spus niciodată și nici nu a afirmat că ar fi primit bani sau că ar fi folosit bani, negând tot timpul acest lucru. În proces a dovedit că aceste lucruri nu erau corecte, dar din diverse rațiuni nu s-a ținut seama de aceste lucruri.

Dacă i s-ar fi aplicat o pedeapsă cu suspendare nu i se puteau lua drepturile complementare (dreptul de a alege și de a fi ales), dacă nu i s-ar fi aplicat pedeapsa de 2 ani și i s-ar fi aplicat o pedeapsă de 1 an, de asemenea, nu i se putea aplica pedepsele complementare, iar comentariile sale în legătură cu ceea ce s-a întâmplat în țările membre ale Uniunii Europene (nu în Europa) privind condamnarea unor lideri politici, se referă la faptul că acestora li s-a aplicat pedepse cu suspendare și nu cu executare în regim de detenție. Există două țări în Europa (nu în Uniunea Europeană), în care lideri politici importanți au fost condamnați la închisoare cu executare: în Albania și în Ucraina.

În articolul publicat referitor la liberarea condiționată a precizat că este vorba de o vocație, dar ca să se spună că petentul condamnat privește actul de justiție ca pe o trădare națională și ca un act antieuropean, nu găsește alt termen, decât că este vorba de o formulare aberantă, este și incorectă, dar este și aberantă.

Referitor la aspectul „condamnatul se consideră un deținut politic”, condamnatul precizează că nu a făcut altceva decât să invoce o rezoluție care este mai puțin cunoscută la D.N.A. -definiția deținutului politic -este vorba de o Rezoluție din data de 03.10.2012 a Adunării Parlamentare a Consiliului Europei; a făcut aplicațiunea ei și s-a referit la litera E, unde erau date anumite elemente de acest fel. Rezultă astfel că fost condamnat în acest proces nu ca prim ministru, ci ca președinte de partid, pentru a se evita imunitatea ce decurgea din calitatea sa de fost membru al guvernului. Trebuia făcut acest lucru pentru a putea fi dat ca exemplu în raportul M.C.V.-ului din iulie.

În final mai arată intimatul că pe perioada detenției a scris nu 4 cărți, ci 7 cărți (unele fiind selecții de pe blog), ultimele două volume fiind tipărite și lansate în urmă cu câteva zile.

TRIBUNALUL,

Asupra recursului penal de față:

Prin sentința penală nr. 452 din 12.02.2013 pronunțată de Judecătoria sectorului 4 București, în dosarul nr. 566/4/2013, în baza art. 450 alin. 1 Cpp, a admis propunerea de liberare condiționată formulată cu privire la condamnatul N.A., fiul lui

A dispus liberarea condiționată a condamnatului de sub puterea MEPI nr. .../.... emis de Tribunalul București-Secția I Penală în baza sentinței penale nr. 176/2012 a Înaltei Curți de Casație și Justiție -Secția Penală.

A atras atenția condamnatului asupra dispozițiilor art. 61 C.p.

În baza art.192 alin. 3 Cpp, cheltuielile judiciare avansate au rămas în sarcina statului.

Pentru a se pronunța astfel, instanța de fond a reținut următoarele:

Din procesul verbal, dresat de comisia menționată, prezidată de judecătorul delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate, s-a reținut că detinutul N.A. se află în executarea unei pedepse de 2 ani închisoare (pentru o infracțiune prevăzută de Legea nr. 78/2000) aplicată prin sentința penală nr. 176/2012 a Înaltei Curți de Casație și Justiție -Secția Penală (MEPI nr. .../.... emis de Tribunalul București-Secția I Penală), pedeapsa începând la 26.06.2012 și urmând să expire la 19.06.2014. S-a arătat că pentru a putea fi liberat condiționat condamnatul trebuie să execute fracția de 1/3 din pedeapsă, respectiv 243 zile închisoare, acesta executând în total 244 zile închisoare (la momentul 04.01.2013) în care s-au inclus 193 zile efectiv executate, 6 zile arest preventiv și 45 zile considerate executate ca urmare a muncii prestate (elaborarea unei lucrări științifice).

Conform caracterizării atașate la procesul-verbal mai rezultă că detinutul (aflat la prima analiză) a avut un comportament foarte bun pe perioada detenției, nefiind sancționat disciplinar. S-a mai arătat că deținutul a participat la activitățile educative organizate în penitenciar (17 programe), desfășurând și o activitate de redactare a unei lucrări științifice, aspecte în considerarea cărora a fost recompensat de 3 ori cu suplimentări ale dreptului la vizită. Pentru toate acestea, Comisia a apreciat ca timpul executat de condamnat din pedeapsă este suficient pentru reeducarea sa, motiv pentru care a propus liberarea condiționată.

Analizând cererea în lumina prevederilor legale în materia liberării condiționate (art. 59, art. 60 alin. 2 Cp), instanța a reținut că poate fi liberat condiționat condamnatul care a executat fracțiunea de pedeapsă prevăzută în mod obligatoriu de lege, este disciplinat, stăruitor în muncă și dă dovezi temeinice de îndreptare (condiții principale), tinându-se seama și de antecedentele sale penale (condiție secundară).

Raportând aceste criterii legale la situația ce rezultă din actele aflate la dosarul cauzei, instanța a apreciat că prin executarea fracțiunii obligatorii de pedeapsă, condamnatul a dobândit o vocație la acordarea beneficiului liberării

conditionate, urmând ca instanța să aprecieze dacă, în funcție și de celelalte criterii stabilite de lege, este oportună acordarea liberării condiționate.

Privitor la condiția fracției obligatorii, instanța a observat că deținutul N.A., în vârstă de ani, a executat fracția legală de o treime din pedeapsa însumând 730 zile, adică 243 zile. La momentul discutării în comisia de individualizare (04.01.2013) condamnatul acumulasă un total de 244 zile închisoare, compus din 199 zile efectiv executate și 45 zile câștig obținut ca urmare a elaborării unei lucrări științifice publicate. La acest moment condamnatul are un total de 284 zile câștigate și executate.

Relativ la modul de acordare a zilelor câștig, dispozițiile art. 76 alin. 1 lit. f din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, cu modificările și completările aduse prin Legea nr. 83/2010, prevăd că pedeapsa care este considerată ca executată pe baza muncii prestate sau a instruirii școlare și formării profesionale, în cazul elaborării de lucrări științifice publicate sau invenții și inovații brevetate, se calculează la modul că se consideră 3 zile executate pentru 2 zile de muncă.

Din textul menționat reiese că elaborarea unei lucrări ce presupune efort intelectual este asimilată muncii fizice, fiind însă necesar ca lucrarea să fie științifică și să fie publicată. Din modul în care este redactată norma nu rezultă vreo condiție cu privire la cine stabilește caracterul științific sau non științific al unei lucrări, ci doar se cere ca lucrarea să fie publicată, condiție care în speță este îndeplinită, cartea "Reprezentarea României la Uniunea Europeană în contextul reglementărilor interne și europene" fiind publicată la Editura Monitorul Oficial R.A., în anul 2013. Privitor la caracterul științific al lucrării, instanța a apreciat că acest aspect este, pe de o parte, stabilit de autor prin tematica abordată, în speță probleme de drept internațional, comunitar și constituțional. Pe de altă parte, determinarea caracterului științific și implicit a valorii lucrării și a părerilor exprimate de autorul N.A. urmează a fi făcută de specialiștii în domeniu, pe calea unor materiale critice (recenzii, articole în presă ori publicații de specialitate, etc.) ori pe calea unor dezbateri în cadrul învățământului universitar/postuniversitar.

În cauza de față instanța a constatat că acordarea a 45 zile câștig s-a făcut în conformitate cu dispozițiile legale arătate, în contextul în care procesul-verbal al comisiei de individualizare și caracterizarea, acte autentice emise de o autoritate a statului român și care se bucură de o prezumție de legalitate și temeinicie, evidențiază că lucrarea științifică "Reprezentarea României la Uniunea Europeană în contextul reglementărilor interne și europene" a fost realizată în perioada 10.08.2012-24.12.2012. Că lucrurile stau astfel o demonstrează și aprobarea cererilor formulate de deținut la 10.08.2012 și 21.08.2012 prin care acestuia, conform propunerilor comisiei de selecție muncă din Penitenciarul Jilava făcute în conformitate cu disp. art. 59 alin. 1 și 3 din Legea nr. 275/2006, i s-a permis să lucreze la elaborarea lucrării 8 ore pe zi (40

ore/săptămână) și apoi 10 ore zi (50 ore pe săptămână). Mai trebuie observat că la momentul la care administrația penitenciarului a luat cunoștință că urmează a fi elaborată lucrarea amintită, deținutul a semnat un angajament în cadrul căruia declară că lucrarea nu va aduce atingere legii privind drepturile de autor.

De asemenea, instanța a reținut că este îndeplinită și condiția dovezilor temeinice de îndreptare, concluzie ce rezultă din aceeași caracterizare care relevă participarea constantă a condamnatului la nu mai puțin de 17 programe educaționale pe parcursul cărora s-a implicat în acțiuni de instruire și influențare pozitivă a celorlalte persoane private de libertate, fapt ce a condus la acordarea a 3 recompense constând în suplimentări ale drepturilor. (la 23.10.2012, 22.11.2012 și 20.12.2012). Mai este de observat că deținutul, ulterior analizei din 04.01.2013 care a precedat prezenta propunere, a continuat în aceeași manieră, la data de 24.01.2013 fiind din nou recompensat cu suplimentarea drepturilor la pachet și vizită (a se vedea extrasul din aplicația "Prisoners `s Management" și raportul de recompensare).

Față de cele expuse în cele ce preced, instanța a apreciat că timpul executat din pedeapsă este suficient pentru ca deținutul să își însușească scopul preventiv și educativ al acesteia, astfel încât pe viitor să nu mai comită și alte fapte infracționale și să poată fi redat societății.

Împotriva acestei sentințe penale a declarat recurs Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie sub următoarele aspecte:

Motivul de nelegalitate vizează greșita respingere a excepției de necompetență materială a instanței de fond, caz de casare prevăzut de art.385⁶ alin.final Cpp, cu referire la art.197 și art.450 Cpp.

În susținerea acestei critici, parchetul arată că,competența materială aparține Judecătoriei Cornetu în a cărei rază teritorială se află comuna Jilava, localitate în care este situat Penitenciarul Jilava.

Conform art. 450 alin. 1, art. 449 alin. 2, art. 456 și art. 461 din codul de procedură penală, art. 25 alin. 6 și art. 74 alin. 5 din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor, „cererile de liberare condiționată, cererile de modificare a pedepselor aplicate prin hotărâri definitive, cererile de întrerupere a executării pedepsei închisorii, contestațiile la executare formulate de condamnații aflați în stare de deținere, precum și contestațiile formulate de deținuți împotriva încheierilor judecătorului delegat pentru executarea pedepselor, se soluționează de judecătoriile în circumscripția teritorială a cărora este situat locul de deținere . Penitenciarul Jilava este situat în comuna Jilava, județ Ilfov.

Conform art. 38 alin. 2 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, „localitățile care fac parte din circumscripțiile judecătoriilor din fiecare județ se stabilesc prin hotărâre a Guvernului, la propunerea ministrului justiției, cu avizul CSM", iar în conformitate cu Anexa I la HG nr. 337/1993 cu modificările și completările ulterioare, localitatea Jilava a fost inclusă în circumscripția teritorială a Judecătoriei Cornetu, judecătorie ce funcționează

începând cu data de 01.10.2006, în baza Ordinului Ministrului Justiției nr. /... /... /..... și a avizului conform pentru punerea în funcțiune dat de CSM prin Hotărârea nr. 558/2208/2006 (informații ce pot fi consultate pe website-ul „Portalul instanțelor de judecată” - rubrica alocată Judecătoria Cornetu).

Potrivit dispozițiilor art. 142 alin. 4 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, „până la începerea funcționării Tribunalului Ilfov și a parchetului de pe lângă această instanță, cauzele de competența acestora se soluționează de Tribunalul București și, respectiv, Parchetul de pe lângă Tribunalul București”, iar conform website-ului „Portalul instanțelor judecată” - rubrica alocată Tribunalului Ilfov, Tribunalul Ilfov și-a început activitatea la data de 01.11.2011.

Având în vedere cele ce preced, rezultă în mod clar că Judecătoria Sector 4 București și Tribunalul București nu au competența materială de a soluționa astfel de cauze, instanțele legal competente fiind Judecătoria Cornetu, ca instanță de fond, și Tribunalul Ilfov, ca instanță de recurs.

Cu privire la Ordinul nr. /... /..... emis de Ministrul Justiției prin care s-a stabilit că, „începând cu data de 01.07.2000, cererile privind deținuții din penitenciarele București - Jilava și Spital Jilava vor fi soluționate de Judecătoria Sector 4 București”, se precizează că acesta nu poate să mai producă efecte juridice, acesta fiind abrogat în prezent.

În susținerea acestui punct de vedere se au în vedere următoarele argumente:

Ordinul nr. /... /..... emis de Ministrul Justiției este un act administrativ normativ ce cuprinde reglementări referitoare la competența materială a Judecătoria Sector 4 București;

Acest ordin a fost emis în baza articolului 21 din Legea nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească (în forma publicată în Monitorul Oficial partea I, nr. 170/25.07.1997), conform căruia „Ministrul Justiției poate dispune ca, în municipiul București, unele categorii de procese sau cereri să fie soluționate numai de anumite judecătoria, cu respectarea competenței materiale prevăzute de lege”.

Prin articolul 144 alin.1 lit. b din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, articolul 21 din Legea nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească, a fost abrogat în mod expres, începând cu data intrării în vigoare a Legii nr. 304/2004, astfel că, respectivul ordin nu mai poate produce consecințe juridice, deoarece un act administrativ normativ de punere în aplicare a unei legi nu mai produce nici un efect de la data abrogării legii respective;

În sprijinul acestei concluzii vin și dispozițiile art.2 alin. 1 lit.c) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004. Conform acestor dispoziții legale, actul administrativ este „actul unilateral cu caracter individual sau normativ emis de o autoritate publică, în regim de putere publică, în vederea organizării executării legii sau a executării în concret a legii”:

Așadar scopul emiterii ordinului nr. ..././..... al Ministrului Justiției a fost executarea în concret a Legii nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească. Prin abrogarea acestei legi, ordinul nr. ..././..... al Ministrului Justiției a rămas fără finalitate, scopul pentru care a fost edictat nemaexistând.

De asemenea, conform art.77 din Legea 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, „ordinele cu caracter normativ, instrucțiunile și alte asemenea apte ale conducătorilor ministerelor se emit numai pe baza și în executarea legilor, a hotărârilor și a ordonanțelor Guvernului". In acest sens, Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția de contencios administrativ și fiscal s-a și pronunțat prin decizia nr.230/23.01.2008 precizând că, „potrivit normelor de tehnică legislativă cuprinse în art.4 alin.3 din Legea nr.24/2000, actele normative date în executarea legilor, ordonanțelor sau a hotărârilor Guvernului se emit în limitele și potrivit normelor care le ordonă și, în consecință, un act administrativ cu caracter normativ nu mai poate produce efecte după abrogarea legii în temeiul căreia a fost emis". Și în literatura de specialitate s-a exprimat opinia că un act administrativ cu caracter normativ nu mai poate produce efecte juridice după abrogarea legii în temeiul căreia a fost emis, întrucât reglementarea administrativă nu mai are nici o rațiune de a exista atât timp cât însăși legea în executarea căreia a fost adoptată și-a încetat aplicarea (a se vedea Anton Trăilescu, Drept administrativ, ediția 4, pag. 204, editura C.H.Beck, București, 2010). In vederea stabilirii situației ordinului nr. ..././..... al Ministrului Justiției, Parchetul de pe lângă Judecătoria Sector 4 București, prin adresa nr....., a solicitat Regiei Autonome „Monitorul Oficial" să comunice dacă respectivul act administrativ normativ a fost publicat în Monitorul Oficial.

Prin adresa nr. ... Regia Autonomă „Monitorul Oficial" a comunicat că Ordinul nr. ..././..... emis de Ministrul Justiției nu a fost publicat în Monitorul Oficial al României.

Având în vedere acest răspuns, precum și împrejurarea că, potrivit art. 11 alin. 1 și 5 din Legea 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative (art. 10 alin.1 și 4, în forma inițială a Legii 24/2000 publicată în Monitorul Oficial nr.139/31.03.2000), „în vederea intrării lor în vigoare, ordinele, instrucțiunile și alte acte normative emise de conducătorii organelor administrației publice centrale se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, după ce au fost semnate de emitent", este evident că ordinul nr. al Ministrului Justiției nu poate produce efecte juridice.

O altă consecință a nepublicării respectivului ordin în Monitorul Oficial al României este aceea că acest act administrativ nu îndeplinește condițiile de accesibilitate, condiție ce se realizează prin publicarea textului în monitorul oficial al statului, așa cum s-a arătat în jurisprudența CEDO („Rotaru" vs. România). Pentru a produce efectele avute în vedere cu ocazia adoptării, textul actului normativ trebuie să fie accesibil persoanelor cărora le este adresat, ceea ce, în mod clar, nu se poate afirma despre Ordinul nr. emis de Ministrul Justiției.

Nu în ultimul rând, trebuie observat că judecarea cererilor privind deținuții din Penitenciarul Jilava în temeiul unui act administrativ nepublicat în Monitorul Oficial al României și dat în executarea unei legi care, în prezent, este abrogată expres, încalcă o serie de principii fundamentale din Constituție și din Legea nr.304/2004 privind organizarea judiciară.

Astfel, conform art.126 alin.2 din Constituție, „competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege”, iar conform art.3 din Legea nr.304/2004 privind organizarea judiciară, „competența organelor judiciare și procedura judiciară sunt stabilite de lege”, adică printr-un act normativ emis de putere legislativă, Parlamentul României. Ordinul nr. emis de Ministrul Justiției, în mod categoric, neîndeplinind această condiție imperativă.

Un exemplu de competență materială, stabilită teritorial, care respectă atât condiția de a fi stabilită prin lege, cât și condiția de accesibilitate este cea prevăzută de art. 31 alin.1 din Codul de procedură penală, potrivit căruia infracțiunile săvârșite în afara teritoriului țării, dacă făptuitorul nu are domiciliul și nici nu locuiește în România, iar fapta este de competența judecătoriei, se judecă de Judecătoria Sector 2 București.

De asemenea, este încălcat art. 124 alin. 1 și 3 din Constituție, unde se precizează că judecătorii sunt independenți și se supun numai legii” iar Justiția se înfăptuiește în numele legii”.

Instanța de judecată a respins excepția invocată motivând, printre altele că, ordinul ministrului justiției îndeplinește condițiile de previzibilitate, conform art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, chiar dacă acesta nu este publicat în Monitorul Oficial al României, câtă vreme acesta este aplicabil din anul 2000, fapt care îl face cunoscut de către destinatarii săi.

Dincolo de faptul că majoritatea covârșitoare a magistraților judecători și procurori, dar și a condamnaților și avocaților din aceste cauze, nu au avut acces la ordinul în cauză, care nu era cunoscut în materialitatea sa, pentru următoarele argumente succinte, motivarea instanței de judecată nu poate fi primită:

Faptul că o parte dintre destinatarii ordinului știu din practica instanțelor de judecată că liberările condiționate de la P.N.T. Jilava se judecă la Judecătoria Sectorului 4 București, nu poate înlătura lipsa de acces a acestora la un act normativ referitor la competența instanței;

Așa cum s-a menționat mai sus, o mulțime de cereri de liberare condiționată sunt formulate la Judecătoria Cornetu, ceea ce face ca argumentul instanței să fie contrazis chiar de atitudinea procesuală a petenților.

Ordinul Ministrului Justiției, abrogat în prezent, în opinia parchetului, poate prejudicia interesele condamnaților care se pot trezi în situația de a fi liberați condiționat de o instanță de judecată cu încălcarea normelor de competență materială, adică cu nulitatea absolută a judecății.

Articolul 77 alin 3 din Legea 275/2006 - lege organică și normă specială față de codul penal - stabilește competența materială de soluționare în favoarea

judecătorei în a cărei rază teritorială se află locul de deținere iar articolul 86 alin 3 teza finală arată că orice dispoziții contrare acestei Legi se abrogă pe data intrării ei în vigoare. Ordinul ... conține o dispoziție contrară reglementării din art. 77 alin 3 din Legea 275/2006 și prin urmare este abrogat expres conform art. 86 alin 3 teza finală.

Instanța de judecată se află într-o eroare de interpretare a legii, atunci când afirmă că normele de competență în materia liberării condiționate sunt cele specifice competenței teritoriale. In ceea ce ne privește, competența în materie este cea materială, sancționată de legiuitor prin art. 197 din codul de procedură penală cu nulitatea absolută, pentru următoarele considerente:

-în materia executării pedepselor, toate normele de competență sunt specifice competenței materiale iar nu celei teritoriale ;

-competența teritorială a organelor judiciare este stabilită de legiuitor în cazul cercetării și judecării faptelor penale întrucât în această ipoteză pot apărea suprapuneri judiciare de natură a îngreuna și întârzia exercitarea atribuțiilor legale ale organelor judiciare; Normele de competență teritorială sunt reglementate în partea generală a codului de procedură penală, or, acestea nu pot deroga de la normele de competență reglementate în partea specială a codului de procedură penală, pe care nici nu le pot completa, acestea din urmă fiind precise;

Faptul că legiuitorul folosește sintagma „...in a cărei rază teritorială se află locul de deținere”, nu are semnificația competenței teritoriale ci doar pe aceea a stabilirii cu exactitate numai a judecătorei care din punct de vedere material poate judeca liberările condiționate. De altfel, în materia executării pedepselor instanța este, fie cea de executare, fie cea în a cărei rază teritorială se află locul de deținere, deci precizarea legiuitorului are în vedere instanța materială iar nu delimitarea ei teritorială;

Dacă normele de competență ar fi de natură teritorială, atunci liberările condiționate din P.N. T. Jilava s-ar putea judeca de orice altă judecătoreie, aleasă de condamnat după criteriile sale (locul familiei, instanța care l-a judecat, etc), fără ca instanța să poate declina cauza fără a justifica vătămarea produsă condamnatului, or, așa ceva nu s-a petrecut, toate liberările condiționate formulate la alte instanțe fiind declinate la Judecătoria Sectorului 4 București;

Instanța de judecată a motivat în sensul că ordinul ministrului justiției este în vigoare atâta vreme cât el nu a fost anulat în contenciosul administrativ, instanța de judecată neputând proceda la înlăturarea acestuia, având o competență limitată la cauza penală.

Pentru următoarele argumente prezentate succint, parchetul a apreciat că soluția propusă de instanța de judecată este neconformă cu legea, practic instanța de judecată refuzând să se pronunțe cu privire la un act normativ abrogat, ceea ce nesocotește toate principiile constituționale în materia actului de justiție, astfel:

Procurorul de ședință nu a criticat „nelegalitatea emiterii actului normativ” respectiv și nici nu a solicitat instanței de judecată să se pronunțe asupra unei

chestiuni care privește, într-adevăr, contenciosul administrativ.

Dimpotrivă, procurorul de ședință a solicitat instanței de judecată să constate că ordinul ministrului justiției, inferior în ierarhia actelor normative, care stabilește împotriva codului de procedură penală și a legii privind executarea pedepsei, competența materială a Judecătoriei Sectorului 4 București, este abrogat și, deci, nu mai poate produce efecte juridice.

Într-o astfel de situație, singura chemată să aplice legea este instanța de judecată investită cu soluționarea litigiului care face obiectul actului normativ respectiv, iar nu instanța de contencios administrativ ori constituțional.

În acest sens sunt prevederile art. 154 alin. 1 din Constituția României, republicată, precum și dispozițiile art. 1 și 4 din Legea nr. 554/2004.

Mai mult decât atât, interpretarea parchetului este conformă cu practica instanței supreme în materia contenciosului administrativ, potrivit căreia, „ Conform normelor de tehnică legislativă cuprinse în art. 4 alin. (3) din Legea nr. 24/2000, actele normative date în executarea legilor... se emit în limitele și potrivit normelor care le ordonă. Rezultă așadar, că un act administrativ cu caracter normativ nu mai poate produce efecte după abrogarea legii în temeiul căreia a fost emis, astfel încât acțiunea promovată împotriva acestuia pe calea contenciosului administrativ, trebuie respinsă ca lipsită de obiect” (decizia I.C.C.J., secția de contencios administrativ și fiscal nr. 230 din 23.01.2008.

Dacă s-ar accepta ideea instanței de judecată, în sensul că ordinul ministrului justiției, deși poate fi considerat a fi abrogat (instanța de fond nu a respins această posibilitate legală), produce efecte juridice întrucât nu a fost anulat în contenciosul administrativ atunci s-ar accepta ideea contrară tuturor normelor legale care guvernează aplicarea legii într-un stat de drept al Uniunii Europene, că este posibilă aplicarea legii în baza unui act normativ inexistent, ceea ce este extrem de grav.

În final, se precizează că de la data emiterii ordinului ministrului justiției și până în prezent, au fost modificate codul de procedură penală (chiar art. 450, referitor la competența în materia liberării condiționate), legea privind organizarea judiciară și cea privind executarea pedepselor (legile anterioare fiind abrogate) și legea privind organizarea și funcționarea A.N.P. (anterior D.G.P. cu altă structură, etc).

Pentru toate aceste argumente juridice, s-a apreciat că de lege lata, competența materială în soluționarea cererilor/propunerilor de liberare condiționată revine Judecătoriei Cornetu și Tribunalului Ilfov, atunci când acestea se referă la P.N. T. Jilava și Spitalul P.N. T. Jilava.

Motivul de netemeinicie vizează greșita admitere a liberării condiționate a condamnatului, caz de casare prevăzut de art.385 alin. final din codul de procedură penală, în referire la art. 450 din codul de procedură penală, art. 59 din codul penal și art. 77 alin. 3 din Legea nr. 275/2006.

Existența dovezilor este distinctă de caracterul lor temeinic, fiind vorba despre elemente care trebuie analizate separat. Dovezile trebuie să fie temeinice,

dincolo de orice dubiu, iar nu doar vag deduse din anumite activități, în lipsa probării acestui caracter neputând fi acordată liberarea condiționată. Cerința de a fi temeinice este dată de faptul că prin această instituție se pune problema întreruperii înainte de termen a efectelor unei hotărâri definitive de condamnare dată în majoritatea covârșitoare a cazurilor de o instanță net superioară pe scară ierarhică celei chemate să se pronunțe asupra liberării condiționate.

Sarcina probei în a dovedi existența caracterului temeinic al dovezilor revine în primul rând comisiei care a făcut propunerea dar și condamnatului care și-o însușește. De asemenea, revine ca obligație instanței să arate care sunt dovezile temeinice în baza cărora admite propunerea sau cererea.

Instanța a reținut îndeplinirea condiției dovezilor temeinice de îndreptare din două probe, una prezentată de comisie iar a doua de avocații condamnatului în sala de judecată, respectiv: - participarea constantă a condamnatului la nu mai puțin de 17 programe educaționale pe parcursul cărora s-a implicat în acțiuni de instruire și influențare pozitivă a celorlalte persoane private de libertate, fapt ce a condus la acordarea a trei recompense constând în suplimentări ale drepturilor (referatul comisiei).

- la data de 24.01.2013 deținutul a fost din nou recompensat cu suplimentarea drepturilor la pachet și vizită (extrasul din aplicația "Prisoners 's Management" și raportul de recompensare depuse de avocații condamnatului).

În primul rând, parchetul constată că nu este vorba despre 17 programe educaționale așa cum susține comisia și instanța ci doar de trei asemenea programe, respectiv:

1. Activități de educație pe platforme de E-learning pentru prevenirea TB - cu 5 module între 31.08.2012 și 24.09.2012;
2. Program de educație pentru viața de familie - 1 modul între 24.09.2012 și 11.12.2012;
3. Program de valorificare a aptitudinilor - HOBBY - 1 modul între 03.09.2012-06.11.2012;

Restul până la 17 sunt prezentate sub numele generic de „Dezbateri” (în datele 10 și 25 septembrie, 12 și 31 octombrie, 22 și 29 noiembrie, 6 și 20 decembrie și 1 ianuarie) fără a se putea face nici cea mai mică idee în ce au constat aceste dezbateri deoarece referatul comisiei tace cu desăvârșire, precum și un program intitulat „ Conferințe pe diferite teme” despre care se știe că a avut loc în data de 27.08.2012 dar nu se cunoaște câte asemenea conferințe a putut ține deținutul într-o singură zi și mai ales care erau temele diferite abordate.

1. Activități de educație pe platforme de E-learning pentru prevenirea TB
Cu privire la importanța practică sub aspectul dovezilor temeinice de îndreptare parchetul se limitează la a cita din articolul „ A.N. a învățat în pușcărie cum să se apere de TBC” scris de Mihai Niculescu , cu precizarea că nici sub aspectul stării generale de sănătate a condamnatului nu se putea aprecia cursul ca

extraordinar de util dat fiind faptul că altele s-au dovedit a fi problemele acestuia de sănătate în penitenciar .

„Fostul a bifat toate activitățile de reeducare, ca să iasă mai devreme din închisoare Nu mai puțin de 342 de credite a obținut A.N. prin activitățile socio-educative prestate la Penitenciarul Jilava, astfel că a fost propus pentru eliberare condiționată cu 51 de zile mai devreme față de termenul de expirare al executării condamnării de doi ani de închisoare. El însă poate fi eliberat condiționat după opt luni de detenție pentru că are peste ... de ani. Cele mai multe activități la care a participat ... au fost cele legate de protejarea împotriva bolilor din penitenciar. Mai exact, A.N. nu a ratat nici un curs despre prevenirea și tratarea tuberculozei! A.N. a participat, împreună cu alți deținuți din Penitenciarul Jilava, la cinci sesiuni de activități de educație pe platforma e-learning, din fața calculatorului. Potrivit raportului de avizare favorabilă a eliberării condiționate pentru deținutul A.N., tema acestor cinci întâlniri a fost prevenirea, combaterea și tratarea tuberculozei, scop aplicat clar în afișele de promovare. N. a fost învățat să se spele pe mâini des, să aerisească bine camera înainte de culcare și să nu stea în apropierea persoanelor pe care le bănuiește că ar fi purtătoare a unui virus, precum și să evite, pe cât posibil, umezeala. Desigur, premierul știa deja toate acestea, dar cursurile au fost un bun prilej de socializare cu ceilalți deținuți și modalitatea optimă de a obține credite, care să-i scadă din zilele de condamnare.

"învăț mai multe despre cum să-mi păstrez sănătatea și să nu mă îmbolnăvesc. Dacă sunt bolnav, înțeleg cât este de important pentru mine și pentru familia mea să respect tratamentul până mă vindec. Dacă am rezultate bune, particip constant, cu interes și seriozitate la activități, primesc credite și pot fi propus pentru recompensare " se arată în broșura de promovare a activităților de combatere a tuberculozei. "

2. Program de educație pentru viața de familie

Condamnatul nu este încarcerat pentru infracțiuni referitoare la viața de familie pentru a aprecia că prin simpla urmare a unui „Program de educație pentru viața de familie" conduita antisocială ce a atras sancțiunea penală din partea justiției s-a ameliorat semnificativ.

3. Program de valorificare a aptitudinilor - HOBBY

Este un lucru pozitiv că deținutul își valorifică aptitudinile dar nu suficient pentru a trage direct concluzia unor dovezi temeinice de îndreptare.

Concluzia este că prin frecventarea sau absolvirea unor asemenea programe nu se poate reține că deținutul a dat dovezi temeinice de îndreptare deoarece nu rezultă că prin participarea la asemenea activități acesta nu va mai dori pe viitor să obțină „ foloase necuvenite sub forma unor materiale de propagandă electorală " .

Recompensele primite nu constituie prin ele însele o dovadă temeinică de îndreptare ci o premieră a comportamentului deținutului care și-a adecvat conduita constrângerilor locului de detenție.

Instanța face trimitere doar la probele indirecte care atestă conduita deținutului (referatul comisiei) și ignoră cu bună știință probele directe reprezentate de atitudinea personală a condamnatului exprimată de acesta în articolele publicate din penitenciar sub pretextul libertății de exprimare.

Parchetul face referire la inexistența dovezilor temeinice de îndreptare astfel cum rezultă ele din probele directe administrate în cauză respectiv, atitudinea condamnatului față de comportamentul său deviant de la valorilor sociale ocrotite de normele de drept penal, a căror încălcare a fost sancționată de Înalta Curte de Casație și Justiție prin aplicarea unei pedepse din executarea căreia se solicită acum liberarea condiționată.

Probele sunt directe fiindcă ele sunt furnizate chiar de condamnat care își exprimă pe blogul personal (singurul blog al unui deținut din România) o serie de opinii personale din care rezultă clar că atitudinea sa față de valorile sociale ocrotite prin normele juridice încălcate este aceeași ca și înainte de condamnare.

1. Justiția în ierarhia sistemului de valori al condamnatului N.A. ocupă un loc minor

Poziția este tipică pentru un exponent al puterii legislative sau executive pentru care în România, dintre puterile statului, puterea judecătorească este de departe cea mai de ignorat.

Prioritatea sa este viața politică în orice condiții, iar nu actul de justiție.

Deoarece preceptele morale țin de forul interior al fiecărui individ, marele regret al condamnatului este dat de faptul că o continuare a vieții politice prin ocuparea unei funcții de autoritate în stat este interzisă nu la nivelul conștiinței sale de existența vreunui impediment moral ci de judecători prin pedeapsa complementară aplicată.

În articolul „Ați aflat motivul condamnării mele la închisoare cu EXECUTARE?” publicat pe 14 octombrie 2012 (sublinierile aparțin autorului, ca de altfel peste tot de unde am preluat din scrierile acestuia), condamnatul susține următoarele: „Miza condamnării mele la închisoare cu executare, în mod paradoxal, nu a fost pedeapsa principală - închisoarea-, ci pedeapsa complementară - cea a interzicerii unor drepturi -respectiv "dreptul de a alege și de a fi ales în autoritățile publice sau în funcții electivice publice (art. 64, lit. a, din CP.).Această pedeapsă complementară poate fi aplicată, conform art. 65 alin. 1 din Codul Penal, "dacă pedeapsa principală stabilită este închisoarea de cel puțin doi ani... " și ea începe după executarea pedepsei închisorii (art. 66 CP.)

Deci, dacă instanța m-ar fi condamnat la o pedeapsă cu închisoarea mai mică de 2 ani (articolul 13 din Legea 78/2000, în baza căruia am fost condamnat stabilește limitele pedepsei între 1 și 5 ani), sau la o pedeapsă cu închisoarea, dar cu suspendare, atunci nu ar fi putut adăuga și pedeapsa complementară, deci așa fi putut candida, în continuare, la alegerile parlamentare din toamnă”.

Regretul condamnatului este că trebuie să respecte o hotărâre judecătorească sub aspectul interzicerii unor drepturi pe o perioadă determinată de timp fiindcă din punct de vedere moral nu vede nici un impediment de a ocupa o funcție publică dacă, de exemplu, ar fi suferit o condamnare cu suspendare. Aceeași idee este reluată și în articolul „Motivarea sentinței - Câteva adevăruri simple și câteva întrebări naive ” publicat pe 27 noiembrie 2012 când deținutul N. are următorul raționament logic, având la bază aceleași precepte morale : „ De ce doi ani de închisoare cu executare?

Simplu. Dacă pedeapsa cu închisoarea era la minim - un an - nu se mai putea da pedeapsa complementară de doi ani. Și atunci, pentru că am peste de ani - după 4 luni, de la sfârșitul lui octombrie, puteam să particip la campania electorală și să candidez în continuare.

De ce pedeapsa de doi ani închisoare cu executare și nu cu suspendare? Simplu, dacă pedeapsa era cu suspendare nu se putea da o pedeapsă complementară și, din nou, puteam candida. E destul de clar, nu? "

Cum rămâne atunci cu aprecierea comisiei de liberare care în referat arată că „ deținutul este o personalitate ... bazată pe un sistem de valori morale și sociale generale "?

2. Condamnatul privește actul de justiție ca pe o trădare națională și ca un act antieuropean

Această idee rezultă tot din comentariile personale ale condamnatului la adresa modalității de executare a pedepsei.

În articolul „ Prejudiciul ISC ? Să fim serioși... ” publicat la 1 februarie 2013 autorul oferă dimensiunea națională a viziunii sale referitoare la actul de justiție, arătând următoarele : „ S-a ajuns, pentru interese politice meschine, interne, și la presiunea unor "chibiți" din străinătate, să facem ceea ce nu a făcut niciuna din țările civilizate - în situații cu adevărat grave - cazurile președintelui Nixon, președintelui Chirac, premierului Kohl, premierului Ayrault, premierului Juppee, sau ale altor lideri de primă mână din Italia, Belgia, etc.

În nici una din situațiile asemănătoare, determinate, în principiu, de schimbarea puterii și având legătură cu campaniile electorale, nu s-a mers până la condamnări cu executare.

Cei care au decis acest lucru în România nu au realizat că, în felul acesta, murdăresc o parte din istoria țării în care trăiesc. "

Se observă că în articolul citat, autorul se pune singur alături de alți lideri internaționali care au fost luați în vizor de justiția din țările lor. Regretul fățiș exprimat al autorului nu este acela că a ajuns să facă parte dintr-o galerie de lideri politici cu probleme penale (nu de orice natură ci de fraudă și corupție), ci că este singurul față de care s-a pronunțat o condamnare cu executare.

Anterior, în articolul „Ați aflat motivul condamnării mele la închisoare cu EXECUTARE? ” publicat pe 14 octombrie 2012 condamnatul vedea în actul de justiție un act antieuropean, arătând următoarele:

„ În orice caz, este pentru prima dată, într-o țară a Uniunii Europene - sub

conducerea lui Manuel Barosso și a lui Traian Băsescu - când pentru pretinse fapte legate de alegeri, un lider politic este condamnat la închisoare cu executare. Nu s-a întâmplat așa ceva nici în cazul lui H. Kohl, nici al lui J. Chirac, nici al lui A. Juppe, nici al unor cunoscuți lideri din Italia sau Belgia. "

Similar cu cele arătate anterior, pentru condamnat nu este reprobabilă alăturarea sa cu alți lideri politici (pe care singur o face într-un context bine determinat) ci reprobabilă este reacția societății prin actul de justiție căruia i-a fost supusă persoana sa.

3. Condamnatul se consideră un deținut politic

Acest lucru este afirmat constant, inclusiv cu explicații detaliate de natură „teoretică” în articolul Iată de ce mă consider "deținut politic" publicat pe 9 noiembrie 2012.

Teoria autorului în esență este aceea că faptelor penale comise în funcții publice ocupate la care ai acces prin activitatea politică desfășurată le sunt aplicate două mari principii:

a. Imunitatea (exemplificăm cu articolul „Motivarea sentinței - Câteva adevăruri simple și câteva întrebări naive” publicat 27 noiembrie 2012)

b. condamnarea pe motive politice în condițiile în care imunitatea a dat greș și omul politic a fost deferit justiției (leitmotiv în aproape toate articolele).

Profitând de paralela pe care o face condamnatul cu alte cazuri celebre, parchetul citează nu numai din „blogul lui A.N.” ci și dintr-un articol publicat pe www.ziare.com și intitulat „Exemplul Jaques Chirac, o condamnare elegantă” următoarele pasaje: „La Paris, nimeni nu și-a permis să facă pe justițiarul înainte de a se pronunța justiția și nici pe apărătorul în locul avocatului. Odată procesul consumat, avocatul fostului președinte al Franței a dat un interviu ziarului rue 89, prezentând unele explicații, ca să știe opinia publică. El a explicat că procesul nu poate fi interpretat ca fiind unul politic, întrucât "această condamnare... este un mesaj clar către opinia publică privind independența justiției. Rolul tribunalului constă în a judeca faptele în spiritul dreptății”.

4. Condamnatul denaturează instituții juridice în interes personal

Parchetul exemplifică cu cererea petentului de liberare condiționată pe care o înfățișează nu ca pe o vocație a sa la o măsură administrativă de executare pe mai departe a pedepsei ci ca pe o favoare făcută bugetului de stat prin scutirea acestuia de la cheltuielile pe care ar fi trebuit să le facă în penitenciar cu deținutul N.A. „Eu pun însă și următoarea problemă pentru situațiile în care instanța acceptă, în fine, eliberarea condiționată, cele 30-60 zile petrecute în penitenciar în așteptarea zilei fixate de calculator înseamnă între 500 și 1000 Euro cheltuieli suplimentare. Într-un an sunt zeci, sute de astfel de situații. Cine plătește sumele suplimentare determinate de lipsa de celeritate în examinarea cererilor? MCV-ul? Nu. Plătește guvernul și, deci, plătesc contribuabilii români. În condițiile astea, nu ar trebui căutat, poate, un alt „calculator” la Judecătoria Sector 4 sau, eventual, suplimentarea completelor care să examineze, mai rapid,

astfel de cereri? Și dacă lucrurile nu s-ar rezolva, poate că ar putea fi transferată competența de examinare la altă judecătorie. Prietenii știu de ce..." (articolul „ Despre eliberarea condiționată " publicat la 14 ianuarie 2013).

Concluzionează parchetul că, din probele administrate nu rezultă existența unor dovezi temeinice de îndreptare a deținutului N.A..

Examinând sentința penală atacată, sub aspectul criticilor formulate de parchet și din oficiu, tribunalul o constată legală și temeinică, motivată în fapt și în drept.

Referitor la primul motiv de recurs invocat de parchet și anume nelegalitatea sentinței penale sub aspectul necompetenței materiale a instanței care a judecat fondul cauzei și a cărei nerespectare este sancționată cu nulitatea absolută în condițiile art.197 alin.2 Cpp, tribunalul constată:

Prima problemă care se pune în legătură cu orice cauză penală – nu doar cu cele ivite în cursul executării pedepselor – este de a determina nivelul organului care are dreptul, respectiv obligația, de a o soluționa. Astfel, este necesar a se stabili dacă o cauză urmează a fi judecată de judecătorie, de tribunal, de curte de apel sau de Înalta Curte de Casație și Justiție, indiferent de locul unde s-ar afla acestea.

Prin această determinare, **pe linie verticală**, se circumscrie și se stabilește **competența materială**.

Competența materială determină organul competent să soluționeze o cauză penală, **dintre organele penale de grade deosebite**.

Întrucât modul de organizare și ierarhizare a organelor judiciare este strict stabilit de lege, nici o abatere de la dispozițiile care reglementează competența materială nu este îngăduită, iar sancțiunea nerespectării ei atrage nulitatea absolută în condițiile art.197 alin.2 Cpp.

Competența concretă de soluționare a cauzei într-o anumită situație nu se poate determina doar după criteriul material – prin care se stabilește doar gradul organului judiciar competent – existând numeroase asemenea organe judiciare care sunt egale între ele, situate la același nivel, având deci aceeași vocație la soluționarea cauzei.

Pentru stabilirea exactă a competenței, așadar, este nevoie și de o determinare **pe linie orizontală**, realizată **între organele de același grad**.

Această determinare se face cu ajutorul instituției **competenței teritoriale**.

Competența teritorială determină organul competent să soluționeze o anumită cauză penală, dintre organele de același grad, iar această determinare se face după criterii teritoriale – **printre altele și circumscripția teritorială în cadrul căreia își exercită atribuțiile organele penale** – și care contribuie la stabilirea competenței teritoriale, în mod concret.

Nu în ultimul rând trebuie amintit că însuși legiuitorul, în Codul de procedură penală în vigoare, face distincția clară între cele două forme de competență, reglementând competența materială în Titlul II, Capitolul I, Secțiunea I, iar competența teritorială în același titlu și capitol, secțiunea a II-a.

În urma acestor aprecieri succinte de ordin teoretic, susținute de reglementările legale în vigoare, tribunalul constată că parchetul se află într-o eroare de interpretare a legii atunci când afirmă că normele de competență în materia liberării condiționate („*judecătoria în a cărei rază teritorială se află locul de deținere*”) sunt cele specifice competenței materiale.

De altfel, parchetul – invocând necompetența materială a Judecătoriei sectorului 4 București – solicită, în fond, rejudecarea cauzei tot de către o judecătorie, respectiv Judecătoria Cornetu – în a cărei rază teritorială se află Penitenciarul București Jilava (ca și împărțire administrativ teritorială).

Legea nu face distincții între cauze penale deduse judecării în fond sau cauze penale în materia executării pedepselor, competența materială și cea teritorială fiind cert stabilite de legiuitor.

Tocmai de aceea în partea specială a Codului de procedură penală referitoare la materia executării pedepselor legiuitorul stabilește care **judecătorie** (e indubitabilă stabilirea gradului instanței!) este competentă din punct de vedere teritorial să soluționeze cererile de liberare condiționată, în caz contrar liberările condiționate putând fi judecate de orice alte **tot judecătorii!**

Potrivit art.450 alin.1 Cpp, „*liberarea condiționată se dispune, la cererea sau la propunerea făcută potrivit dispozițiilor legii privind executarea pedepselor, de către judecătoria în a cărei rază teritorială se află locul de deținere*”, iar potrivit art.77 alin.3 Cpp din Legea 275/2006 privind executarea pedepselor, „*propunerea comisiei...se înaintează judecătoriei în a cărei circumscripție se află locul de deținere*”.

Prin cea din urmă lege s-au abrogat Legea 23/1969 privind executarea pedepselor, cu modificările și completările ulterioare, OUG nr.56/2003 privind unele drepturi ale persoanelor aflate în executarea pedepselor privative de libertate, precum și „*orice alte dispoziții contrare*”, însă în ceea ce privește instanța competentă să judece cererile de liberare condiționată nu au existat astfel de dispoziții contrare.

Nu există astfel nici o contradicție între norma generală (prevăzută de Codul de procedură penală) și norma specială (prevăzută în Legea 275/2006), ele fiind în acord în ce privește chestiunea supusă discuției.

În concluzie, **tribunalul constată că excepția invocată de parchet vizează încălcarea competenței teritoriale a Judecătoriei sectorului 4 și nu competența materială a acesteia.**

Cu referire la Ordinul ministrului justiției nr. .../.../....., în mod corect instanța de fond a reținut că acesta a intrat în vigoare sub imperiul Legii nr. 92/1992, legea fiind ulterior modificată prin Legea nr. 304/2004. Deși Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, lege în vigoare, prevede că fostul art. 21 din Legea 92/1992 este abrogat, ordinul sus amintit a intrat în vigoare în mod legal și își menține valabilitatea și sub imperiul legii noi, deoarece nu a fost, fie revocat de organul de stat care l-a emis, fie anulat în mod definitiv și irevocabil de către o instanță de contencios administrativ.

Însă, înainte de orice discuție referitoare la acest ordin și în virtutea faptului că tribunalul a stabilit că analiza se face asupra competenței teritoriale a judecătoriei Sectorului 4, trebuie avute în vedere următoarele dispoziții legale:

Potrivit art.316 alin.1 Cpp, „procurorul este liber să prezinte concluziile pe care le consideră întemeiate, potrivit legii, ținând seama de probele administrate”, iar potrivit art.316 alin.2 Cpp, **„cererile și concluziile procurorului trebuie să fie motivate”**.

Art.385⁹ alin.1 pct.1 Cpp prevede că hotărârile sunt supuse casării atunci când nu au fost respectate dispozițiile privind **competența după materie sau după calitatea persoanei, în cursul judecății**; în aceste condiții, invocarea unei necompetențe **teritoriale** – care nu este prevăzută sub sancțiunea nulității absolute prev.de art.197 alin.2 Cpp - poate fi motiv de recurs și poate fi sancționată cu o nulitate relativă, dar **„numai atunci când s-a adus o vătămare care nu poate fi înlăturată decât prin anularea aceluși act”** și poate fi luată în considerare în orice stadiu al procesului, **„dacă anularea actului este necesară pentru aflarea adevărului și justa soluționare a cauzei”** (art.197 alin.1 și 4 Cpp).

Cum parchetul – prin concluziile scrise și orale ale procurorului de ședință – nu a invocat și nu a făcut dovada existenței vreunei vătămări și nici dovada că soluționarea cauzei la Judecătoria sectorului 4 nu a fost justă, tribunalul apreciază că, în lipsa acestor dovezi, hotărârea instanței de fond nu poate fi casată sub aspectul invocat.

Referitor la cel de-al doilea motiv de recurs invocat de parchet și anume netemeinicia sentinței penale constând în greșita admitere a liberării condiționate a condamnatului, în lipsa unor dovezi temeinice de îndreptare:

Liberarea condiționată constă în punerea în libertate a condamnatului din locul de deținere înainte de executarea în întregime a pedepsei închisorii, sub condiția ca el să nu săvârșească din nou o infracțiune până la împlinirea duratei pedepsei.

Concepută ca un substitutiv al pedepsei închisorii pentru o parte a acesteia, funcționând ca un mijloc de stimulare a condamnatului cu bună purtare și deci ca măsură de individualizare a pedepsei închisorii în faza executării acesteia, liberarea condiționată este reglementată prin dispozițiile art.59 – 61 Cp, care prevăd condițiile în care această libertate poate fi acordată și efectele pe care le produce. Măsura este reglementată, de asemenea, prin dispozițiile art.75 – 77 din Legea 275/2006 privind executarea pedepselor și art.450 Cpp.

Din coroborarea dispozițiilor art.59 alin.1 Cp cu cele ale art.60 alin.2 Cp rezultă că pentru condamnații trecuți de 60 de ani se poate dispune liberarea condiționată înainte de executarea în întregime a pedepsei după executarea unei treimi din durata pedepsei închisorii care nu depășește 10 ani, dacă acesta este stăruitor în muncă, disciplinat și dă dovezi temeinice de îndreptare, ținându-se seama și de antecedentele sale penale.

În ceea ce privește prima condiție – executarea unei părți din pedeapsă – (referitor la care nu au fost formulate critici în motivele de recurs), tribunalul constată că fracția cerută de lege a fost îndeplinită; din procesul verbal al comisiei din penitenciar rezultă că transformată în zile pedeapsa de executat este egală cu 730 zile, din care condamnatul a executat efectiv până la data întocmirii acestui proces verbal (...) 199 zile (de la plus 6 zile de arest preventiv) și a câștigat 45 de zile ca urmare a muncii prestate, iar pentru a deveni propozabil în vederea liberării condiționate trebuiau executate 243 zile închisoare.

Potrivit Deciziei nr.LXVII(67)/2007 (publicată în Monitorul Oficial nr.537/16 iulie 2008), Înalta Curte de Casație și Justiție, Secțiunile Unite, a stabilit printr-un recurs în interesul legii că „cererea de liberare condiționată va fi examinată de instanță, sub aspectul îndeplinirii tuturor condițiilor legale, la momentul judecării acesteia și nu la momentul introducerii ei”.

În această situație, tribunalul constată că **fracția** cerută de lege pentru a deveni propozabil condamnatul la liberare condiționată **a fost îndeplinită prin zile executate efectiv și chiar depășită.**

În ceea ce privește celelalte condiții care trebuie îndeplinite, tribunalul constată:

Liberarea condiționată poate fi acordată numai de către instanța de judecată, la propunerea comisiei de liberare condiționată sau la cererea condamnatului, după ce a verificat dacă sunt îndeplinite condițiile legale pentru acordarea ei.

Cum „cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări” – art.16 din Constituția României – rezultă că acest principiu constituțional al egalității în drepturi se aplică și intimatului condamnat N.A., respectiv că acesta are – prin executarea fracției – o vocație la liberare condiționată, iar instanța are facultatea de a dispune liberarea condiționată, dacă își face convingerea că reintegrarea socială a condamnatului se poate obține fără executarea restului de pedeapsă în penitenciar.

Ceea ce trebuie analizat, ca și condiție a liberării condiționate, este **comportamentul condamnatului în timpul executării pedepsei și antecedentele sale penale** (care în cazul de față nu există și la care nu vom mai face referire); astfel, stăruința în muncă și disciplina condamnatului rezultă din modul cum acesta și-a îndeplinit obligația de a munci, din atitudinea sa generală față de disciplina muncii, aflate în strânsă legătură cu propria pregătire profesională; în plus, dovezile temeinice de îndreptare decurg din buna purtare manifestată constant de condamnat în îndeplinirea tuturor sarcinilor și obligațiilor, altele decât cele legate de muncă.

În general, buna comportare a condamnatului în cursul executării pedepsei trebuie să rezulte din procesul verbal încheiat de comisia de propuneri de liberare condiționată din penitenciar, document în care se face caracterizarea activității acestuia și se apreciază necesitatea liberării sale condiționate.

Existența acestui proces verbal la dosarul cauzei este o condiție esențială în aprecierea acordării sau nu a liberării condiționate, părerea motivată a organelor

de executare a pedepsei (inclusiv a judecătorului delegat, în prezent de la Judecătoria sectorului 4 București – președinte al comisiei) având un rol deosebit de important.

În fine, nu poate fi respinsă o propunere/cerere de liberare condiționată pe temeiul gravității faptei săvârșite de condamnat, aceasta fiind avută în vedere de legiuitor atunci când a fixat durate diferite ale fracțiunilor de pedeapsă care trebuie executate de condamnat, ca o condiție a vocației la liberare condiționată, instanța având obligația să verifice dacă – în raport cu celelalte condiții prevăzute de lege – comportarea condamnatului a fost satisfăcătoare sau nu.

În lumina acestor considerente de ordin teoretic și practic, tribunalul constată – pornind de la procesul verbal al comisiei de liberări condiționate din penitenciar – că intimatul condamnat N.A. poate fi liberat condiționat, fiind îndeplinite toate cerințele sus expuse.

Concluziile caracterizării intimatului, anexată procesului verbal, sunt în sensul că acesta a participat la programe educaționale și la conferințe pe diverse teme; „a participat constant la activități de educație și asistență psihosocială, implicându-se în acțiuni de instruire și influențare pozitivă a celorlalte persoane private de libertate, iar în perioada 10 august – 24 decembrie 2012 a redactat o lucrare științifică, precum și alte două volume, ce au fost publicate la sfârșitul anului 2012; ca urmare a redactării lucrării științifice și a implicării în activitățile de educație, a obținut un număr total de 342 credite și a fost recompensat de trei ori; nu a fost sancționat disciplinar pe perioada detenției”; a păstrat o legătură permanentă cu membrii familiei, între aceștia existând un atașament deosebit.

Din această caracterizare rezultă îndubitabil că intimatul condamnat a fost **disciplinat și stăruitor în muncă** – având constant pe perioada detenției un comportament pozitiv, întrutotul conform rigorilor pe care le presupune mediul carceral, cu consecința nesanționării niciodată, ba chiar a recompensării sale.

Una dintre criticile formulate de către parchet prin motivele de recurs este împrejurarea că „*prin frecventarea sau absolvirea unor programe nu se poate reține că deținutul a dat dovezi temeinice de îndreptare, deoarece nu rezultă că prin participarea la asemenea activități acesta nu va mai dori pe viitor să obțină foloase necuvenite sub forma unor materiale de propagandă electorală, iar recompensele primite nu constituie prin ele însele o dovadă temeinică de îndreptare, ci o premiere a comportamentului deținutului care și-a adecvat conduita constrângerilor locului de deținere*”.

În primul rând, am arătat deja că ceea ce contează în analiza condițiilor pentru liberare condiționată nu este natura sau gravitatea faptei săvârșite, ci comportamentul general al condamnatului pe toată perioada detenției (iar recompensele primite sunt tocmai pentru că intimatul condamnat „și-a adecvat comportamentul constrângerilor locului de detenție” – așa cum a afirmat și procurorul de ședință în concluziile sale – totodată însă înțelegând că trebuie să le respecte de bună voie și cu bună credință, ceea ce face ca aceste recompense să fie dovezi temeinice de îndreptare).

În al doilea rând, programele și activitățile social educative la care a participat intimatul condamnat și la care a făcut referire parchetul în recurs („Activități de educație pe platforma de eLearning, pentru prevenirea TB”, „Program de educație pentru viața de familie”, „Program de valorificare a aptitudinilor – Hobby”) nu pot fi minimalizate ca importanță și nu li se poate contesta utilitatea și valoarea, în condițiile în care acestea au fost inițiate de organele competente din penitenciar cu concursul specialiștilor cu pregătire în domeniile respective.

O apreciere a utilității acestor programe, nu doar cu privire la participarea intimatului condamnat, dar și a altor deținuți, excede competenței de analiză a instanțelor de judecată, care nu se pot subroga echipei de specialiști în diverse domenii, din penitenciar, în alegerea programelor educative la care deținuții sunt invitați să participe, programe care nu corespund fiecărei infracțiuni incriminate de Codul penal sau prin legi speciale.

De asemenea, aprecierea asupra rezultatului programului de educație nu poate aparține decât celor care l-au întocmit și l-au pus în aplicare, specialiști în programe educative și psihologi, rezultat care este la rândul său **validat** de comisia de liberări condiționate din penitenciar din care fac parte – conform art.77 alin.2 din Legea 275/2006 – „directorul penitenciarului, directorul adjunct pentru educație și asistență psihosocială, consilierul de probațiune, medicul penitenciarului, un lucrător în cadrul serviciului producție și judecătorul delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate, în calitate de președinte”.

Trebuie specificat aici că în cazul intimatului condamnat N.A., comisia **în unanimitate** a hotărât că „*poate fi liberat condiționat; comportament constant pozitiv; timp suficient pentru atingerea scopului pedepsei*”.

A susține că este inutil sau nepotrivit un anume program educațional și astfel a-i contesta participarea intimatului condamnat N.A. la respectivul program, în contextul aprecierii dovezilor temeinice de îndreptare și al stăruinței acestuia în muncă, este cel puțin neobișnuit și contravine dispozițiilor legale de care instanța este ținută a le avea în vedere în momentul verificării condițiilor impuse de lege pentru analizarea comportamentului unui condamnat în vederea acordării sau nu a liberării condiționate.

O altă critică adusă de către parchet sentinței penale recurate este „*ignorarea cu bună știință a probelor directe reprezentate de atitudinea personală a condamnatului exprimată de acesta în articolele publicate din penitenciar sub pretextul libertății de exprimare*” și de opiniile exprimate pe blogul personal al intimatului condamnat.

În acest sens, se arată în motivele scrise de recurs ale parchetului că „*justiția în ierarhia sistemului de valori al condamnatului N.A. ocupă un loc minor*”, că acesta „*privește actul de justiție ca pe o trădare națională și ca un act antieuropean*”, că „*se consideră un deținut politic*” și că „*denaturează instituții juridice în interes personal*”.

Concluzia acestor motive de recurs ar fi aceea că atâta timp cât intimatul condamnat nu-și recunoaște vinovăția – indiferent de conduita lui constant bună și foarte bună pe parcursul executării pedepsei – înseamnă că nu s-a îndreptat și nu se impune liberarea lui condiționată.

Dacă tribunalul ar privi cauza dedusă judecării din acest unghi de vedere, ar însemna să acceptăm și posibilitatea ca, deși îndeplinite toate celelalte condiții prevăzute de dispozițiile art.59 Cp, să nu poată acorda liberarea condiționată niciodată și mai mult, scopul pedepsei să nu fie niciodată atins în condițiile în care nici după expirarea celor doi ani de închisoare, executați până la ultima zi în penitenciar, intimatul condamnat și-ar susține în continuare nevinovăția.

În deplin acord cu instanța de fond, tribunalul apreciază că **prevederile art.59 Cp se referă exclusiv la conduita condamnatului pe perioada detenției și la eforturile depuse de acesta pe calea reintegrării sociale**, nicidecum la atitudinea sa față de organele judiciare care l-au urmărit penal și apoi l-au condamnat.

Susținerea procurorului că intimatul condamnat „*este deranjat*” că *i s-a impus restricția de a alege și a fi ales în autoritățile publice sau în funcții electivă publice* nu înseamnă automat că intimatul condamnat o va încălca – lucru care nici nu ar fi posibil – câtă vreme conduita lui generală pe parcursul executării pedepsei a fost, fără excepție, de respectare a tuturor rigorilor legii, chiar dacă gândește că nu i se cuveneau.

Apoi, împrejurarea că intimatul condamnat „*nu regretă că a ajuns să facă parte dintr-o galerie de lideri politici cu probleme penale, ci că este singurul față de care s-a pronunțat o condamnare cu executare*” – pe care a respectat-o cu strictețe (apreciază tribunalul) – nu poate fi schimbată prin neacordarea unei liberări condiționate, existența acestor regrete fiind o chestiune absolut personală, nerelevantă din punct de vedere al aprecierii conduitei intimatului.

În fine, faptul că intimatul condamnat înfățișează liberarea condiționată „*nu ca pe o vocație a sa, ci ca pe o favoare făcută bugetului de stat*” nu este în măsură să ducă la pierderea acestei vocații și nici nu ia posibilitatea instanței de a aprecia – în raport de toate celelalte cerințe legale – dacă liberarea condiționată se poate acorda sau nu.

În același sens sunt și dispozițiile art.6 alin.1 din Hotărârea Guvernului 1897/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.24 din 16.01.2007, privind aprobarea Regulamentului de punere în aplicare a Legii nr.275/2006, care prevăd că „*executarea pedepselor privative de libertate are drept scop asistarea persoanelor private de libertate în vederea reintegrării lor sociale și a prevenirii săvârșirii de noi infracțiuni*”, renunțându-se la termenul de „reeducare”.

Părerile personale ale intimatului condamnat se circumscriu dreptului la opinie și liberă exprimare, consfințit și garantat de **art.30 alin.1 din Constituția României** – „*libertatea de exprimare a gândurilor, a opiniilor sau a credințelor și libertatea creațiilor de orice fel, prin viu grai, prin scris, prin imagini, prin*

sunete sau prin alte mijloace de comunicare în public, sunt inviolabile”, de art.10 din CEDO – „orice persoană are dreptul la libertate de exprimare. Acest drept include libertatea de opinie și libertatea de a primi sau a comunica informații ori idei fără amestecul autorităților publice și fără a ține seama de frontiere”, de art.40 din Legea 275/2006 – „libertatea conștiinței și a opiniilor, precum și libertatea credințelor religioase ale persoanelor aflate în executarea pedepselor privative de libertate nu pot fi îngrădite”.

Justiția trebuie să apere acest principiu, nefiind permise derogări de la exercitarea libertății de exprimare decât dacă se tinde la „defăimarea țării și a națiunii, îndemnul la război de agresiune, la ură națională, rasială, de clasă sau religioasă, incitarea la discriminare, la separatism teritorial sau la violență publică, precum și la manifestări obscene, contrare bunelor moravuri” (art.30 alin.7 din Constituția României), ceea ce evident nu este cazul intimatului condamnat N.A..

Împrejurarea că intimatul condamnat a avut „blog personal” nu este supusă cenzurii instanței în cauza dedusă judecării, ci este un drept al acestuia – pe lângă alte drepturi consacrate de lege persoanelor private de libertate – câtă vreme nu i-a fost retras prin hotărârea de condamnare și a fost autorizat de administrația penitenciarului.

Mai mult, Curtea Europeană a precizat în jurisprudența sa referitoare la obiectul protecției oferite de art.10 din CEDO că sfera de aplicare a libertății de exprimare acoperă în prezent orice tip de discurs, indiferent de natura lui (politică, jurnalistică, literară, etc.) sau de suportul pe care acesta îl îmbracă.

Nu vom conchide, ca unul dintre apărătorii intimatului condamnat, că „*e ca și cum s-ar pretinde o spălare a creierului*”, ci doar că oricum ar gândi intimatul condamnat N.A. despre sine și despre instituțiile juridice românești – așa cum aceste gânduri și opinii au fost publicate în articole sau pe blog – ele corespund dreptului său de a-și păstra libertatea conștiinței și a opiniilor, nu au depășit limita acestui principiu constituțional și nu în ultimul rând, nu pot fi apreciate ca „probe directe” care au afectat conduita intimatului condamnat în asemenea măsură încât să se constate că nu există dovezi temeinice de îndreptare, împrejurare care ar duce la respingerea propunerii de liberare condiționată.

Pornind de la textul prevăzut de HG 1897/2006 și anume că „*liberarea condiționată constituie o măsură de încredere față de persoana privată de libertate condamnată la pedeapsa cu închisoarea sau la detențiune pe viață și se dispune pentru continuarea executării restului de pedeapsă în stare de libertate*”, tribunalul constată că cele 9 luni petrecute în detenție reprezintă timp suficient în care intimatul condamnat N.A. nu s-a rezumat doar la a scrie cărți și a-și exprima opiniile personale pe blog, ci și a participat activ la întrunirile organizate pe diverse teme, la programele educaționale ce i-au fost propuse și a arătat constant disponibilitate și responsabilitate pentru orice activitate încredințată.

Această conduită ireproșabilă nu doar întregește tabloul dovezilor temeinice de îndreptare, dar dă și acea doză de „încredere” că intimatul condamnat N.A. s-a reintegrat social și că lăsat în libertate nu este predispus să săvârșească noi infracțiuni.

Coroborând toate probele administrate atât în fața instanței de fond, cât și în fața instanței de recurs, *respectiv procesul verbal al comisiei de liberări condiționate din penitenciarul București Jilava, însoțit de caracterizarea intimatului condamnat N.A., documentele referitoare la participarea persoanei condamnate la activitățile și programele educaționale organizate în cadrul penitenciarului, documentele referitoare la acordarea recompenselor, la stabilirea programului de lucru pentru realizarea lucrării științifice „Dreptul comunitar și politica externă a României în contextul aderării la Uniunea Europeană”, recomandările și în vederea realizării lucrării de cercetare științifică sus menționată, caracterizarea din data de 11.03.2013 – după pronunțarea sentinței penale recurate – însoțită de documente explicative eliberate de Penitenciarul București Jilava cu privire la activitățile în care a fost implicat intimatul condamnat în continuarea executării pedepsei, precum și toate articolele publicate în presă și pe blog, cărțile scrise și publicate în perioada de detenție – chiar dacă au sau nu „priză” la public – tribunalul concluzionează că intimatul condamnat N.A. a îndeplinit cumulativ toate cerințele pentru a fi liberat condiționat, putând fi reintegrat în societate, așa cum legal și temeinic a dispus și instanța de fond.*

În ceea ce privește inadmisibilitatea recursului declarat de parchet și invocată de unul dintre apărătorii intimatului condamnat – pe motiv că nu s-a folosit limba română, limbă oficială în proces, cu referire la greșelile gramaticale și cacofoniile strecurate în cuprinsul motivelor scrise de recurs – tribunalul nu o poate reține, fiind evident neîntemeiată.

De aceea, tribunalul va rămâne la concluzia că recursul este doar nefondat și ca atare îl va respinge, în baza art.385¹⁵ pct.1 lit.b Cpp.

În baza art.192 alin.3 Cpp, cheltuielile judiciare ocazionate de soluționarea acestui recurs vor rămâne în sarcina statului.

Onorariul parțial acordat avocatului din oficiu se va avansa din fondul Ministerului Justiției.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
IN NUMELE LEGII
DECIDE
(OPINIA MAJORITARĂ)**

În baza art. 385 ind.15 pct.1 lit. b C.p.p. respinge ca nefondat, recursul declarat de **Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție** –

Direcția Națională Anticorupție împotriva sentinței penale nr .452/12.02.2013 pronunțată de Judecătoria sectorului 4 București, în dosarul nr.566/4/2013.

În baza art.192 alin 3 C.p.p.cheltuielile judiciare ocazionate de soluționarea acestui recurs rămân în sarcina statului .

Onorariul parțial pentru avocat din oficiu – în quantum de 50 lei – se suportă din fondul Ministerului Justiției.

Definitivă.

Pronunțată în ședință publică ,azi 18.03.2013.

PREȘEDINTE,
Șipoteanu Cleopatra-Ioana

JUDECĂTOR,
Vasilățeanu Florentina

Grefier,
Pescaru Alice

OPINIE SEPARATĂ A DOAMNEI JUDECĂTOR BALACI CARMEN-CONSTANȚA

Cu ocazia deliberării asupra recursului formulat de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție împotriva sentinței penale nr. 452/12.02.2013 pronunțate de Judecătoria Sectorului 4 București în dosarul nr. 566/4/2013, nu s-a întrunit unanimitatea sub aspectul îndeplinirii, în mod cumulativ, a condițiilor prevăzute de art. 59 și urm. C.pen. referitoare la posibilitatea acordării beneficiului liberării condiționate intimatului-condamnat N.A..

Opinia mea, diferită de cea majoritară, este în sensul că **nu sunt întrunite, în mod cumulativ, condițiile prevăzute de art. 59 și urm. C.pen.**, împrejurare în raport de care s-ar fi impus admiterea, în baza art. 385¹⁵ pct. 2 lit. d C.pr.pen., a recursului declarat de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție împotriva sentinței penale nr. 452/12.02.2013 pronunțate de Judecătoria Sectorului 4 București în dosarul nr. 566/4/2013 și, în consecință, casarea în parte a sentinței penale recurate, iar în fond, rejudecând, respingerea, în temeiul art. 450 alin. 2 C.pr.pen., ca neîntemeiată, a propunerii de liberare condiționată formulate cu privire la intimatul-condamnat N.A.; fixarea unui termen de reiterare la data de 18.06.2013; menținerea celorlalte dispoziții ale sentinței penale recurate; rămânerea în sarcina statului, în baza art. 192 alin. 3 C.pr.pen., a cheltuielilor judiciare avansate de acesta, ocazionate de soluționarea prezentului recurs.

Din actele și lucrările dosarului, reiese că la data de 04.01.2013 Comisia pentru individualizarea regimului de executare a pedepselor privative de

libertate, în ceea ce privește acordarea liberării condiționate, din cadrul Penitenciarului București-Jilava a analizat situația intimatului-condamnat și a considerat, în majoritate, că acesta poate fi liberat condiționat, deoarece a avut un comportament constant pozitiv, timpul fiind suficient pentru atingerea scopului pedepsei.

Din procesul-verbal nr. .../.... (aflat la filele-.... din dosarul nr. 566/4/2013 al Judecătoriei Sectorului 4 București) rezultă că intimatul-condamnat se află în executarea pedepsei de 2 ani închisoare aplicate pentru infracțiunea prevăzută de art. 13 din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, prin sentința penală nr. 176/2012 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, în baza căreia a fost emis mandatul de executare nr. 196/2012 de către Tribunalul București – Secția I Penală. S-a reținut că, îndeplinind o funcție de conducere într-un partid, intimatul-condamnat s-a folosit de influența și autoritatea sa în scopul obținerii pentru sine de bani, bunuri și alte foloase necuvenite. În fapt, intimatul-condamnat, cu încălcarea dispozițiilor Legii nr. 43/2003 privind finanțarea partidelor politice și a campaniilor electorale, și-a finanțat o parte din campania electorală prezidențială din anul 2004 cu sprijinul Inspectoratului de Stat în Construcții, reprezentat de J.I.P., prin intermediul mai multor societăți comerciale coordonate și controlate de P.B. și P.M.I. de la care a obținut foloase necuvenite, respectiv materiale de propagandă electorală în sumă de 33.841.734.455 Rol plătită de E. S.R.L. și, respectiv, 382.172.020 Rol suportată de S.C. V.B..

Executarea pedepsei a început la data de 26.06.2012 și urmează să expire în termen la data de 19.06.2014, deoarece se scade arestul preventiv de 6 zile; pedeapsa este egală cu 730 de zile, iar pentru a putea deveni propozabil în vederea liberării condiționate intimatul-condamnat trebuie să execute fracția de 1/3 din pedeapsă, respectiv 243 de zile, din care, în cazul în care muncește 244 de zile considerate ca executate pe baza muncii prestate și 0 zile efectiv executate. S-a reținut că intimatul-condamnat a executat de la data de 26.06.2012 până la data de 04.01.2013 un număr de 193 de zile, 6 zile de arest preventiv și i se consideră ca executate pe baza muncii prestate 45 de zile, în total având 244 de zile câștigate și executate.

Intimatul-condamnat nu este cunoscut cu antecedente penale și execută pedeapsa în regim semideschis.

Potrivit art. 59 C.pen., poate fi liberat condiționat înainte de executarea în întregime a pedepsei condamnatul care a executat fracțiunea de pedeapsă prevăzută de lege, este stăruitor în muncă, disciplinat și dă dovezi temeinice de îndreptare, ținându-se seama și de antecedentele sale penale.

Apreciez că, deși intimatul-condamnat a executat fracția de pedeapsă stabilită în mod obligatoriu de lege, această împrejurare nu îi conferă un drept, ci doar o vocație la acordarea liberării condiționate, având în vedere că nu sunt îndeplinite, în mod cumulativ, condițiile prevăzute de lege în acest sens.

Astfel, liberarea condiționată reprezintă o măsură de excepție care trebuie fundamentată pe comportamentul intimatului-condamnat, de natură a crea instanței convingerea că executarea restului de pedeapsă în stare de libertate poate conduce la atingerea scopului educativ și preventiv al pedepsei.

În acest sens, apreciez că nu sunt îndeplinite, în mod cumulativ, condițiile prevăzute de lege pentru acordarea liberării condiționate, deoarece intimatul-condamnat nu a dat dovezi temeinice de îndreptare, iar timpul executat din pedeapsă nu este suficient pentru a asigura o reală reinsertie socială a acestuia.

Prin urmare, din caracterizările care însoțesc procesul-verbal al comisiei de propuneri din cadrul Penitenciarului București-Jilava (aflate la fila ... din dosarul nr. 566/4/2013 al Judecătoriei Sectorului 4 București și la filele ...-... și ...-... din dosarul nr. 566/4/2013 al Tribunalului București – Secția a II-a Penală), rezultă că intimatul-condamnat a avut un comportament foarte bun, a participat în mod constant la activități de educație și asistență psihosocială în perioada 27.08.2012 – 07.03.2013, implicându-se în acțiuni de instruire și influențare pozitivă a celorlalte persoane private de libertate, iar în perioada 10.08.2012 – 24.12.2012 a redactat o lucrare științifică intitulată “Reprezentarea României la Uniunea Europeană în contextul reglementărilor interne și europene”, precum și 4 cărți, obținând astfel un număr total de 382 de credite, fiind recompensat de 5 ori în perioada 23.10.2012 – 25.02.2013 cu suplimentarea dreptului la vizită și pachete, fără a fi sancționat disciplinar pe perioada detenției.

Cu toate acestea, apreciez că aspectele anterior prezentate nu sunt suficiente pentru a demonstra faptul că intimatul-condamnat a dat dovezi temeinice de îndreptare, instanța nefiind ținută, în hotărârea pe care o adoptă, exclusiv de aceste constatări ale comisiei din penitenciar, ci va face o analiză proprie asupra îndeplinirii acestei condiții, având în vedere ansamblul probatoriu administrat în cauză.

Așadar, art. 59 C.pen. nu definește și nu particularizează conținutul condiției constând în dovezile temeinice de îndreptare din partea persoanei condamnate, lăsând, astfel, posibilitatea instanței de a aprecia, în concret, asupra îndeplinirii acestei condiții.

Raportând aceste considerații teoretice în prezenta cauză, apreciez ca fiind relevante, exclusiv din perspectiva analizării neîndeplinirii de către petentul-condamnat a condiției sus-menționate, următoarele aspecte.

În materialul postat pe blogg-ul personal, publicat în data de 03.02.2013 sub titlul “Totul despre “prejudiciul” de la ISC” (depus la fila ... din dosarul nr. 566/4/2013 al Judecătoriei Sectorului 4 București), intimatul-condamnat a precizat faptul că “(...) efectul – în baza legii și a sentinței era același: plata către bugetul ISC sau către bugetul statului a unor sume nedatorate”.

Totodată, în materialul postat pe blogg-ul personal, publicat în data de 01.02.2013 sub titlul “Prejudiciul ISC? Să fim serioși...” (depus la fila ... din dosarul nr. 566/4/2013 al Judecătoriei Sectorului 4 București), intimatul-

condamnat a menționat că “(...) Raportul de expertiză contabilă realizat la instanța de fond (raport elaborat de doi experți independenți, numiți de către judecători), arăta că “prejudiciul cauzat bugetului ISC, prin organizarea Trofeului Calității, este zero”. Instanța a eliminat însă acest raport și a luat în considerare evaluarea făcută de DNA, care stabilea că există un prejudiciu la ISC de aproximativ 1,5 milioane Euro!”.

De asemenea, în materialul postat pe blogg-ul personal, publicat în data de 14.01.2013 sub titlul “Despre eliberarea condiționată” (depus la fila ... din dosarul nr. 566/4/2013 al Judecătoria Sectorului 4 București), intimatul-condamnat a relatat faptul că “Eu îmi pun însă și următoarea problemă pentru situațiile în care instanța acceptă, în fine, eliberarea condiționată, cele 30-60 zile petrecute în penitenciar în așteptarea zilei fixate de calculator înseamnă între 500 și 1000 Euro cheltuieli suplimentare. Într-un an sunt zeci, sute de astfel de situații. Cine plătește sumele suplimentare determinate de lipsa de celeritate în examinarea cererilor? MCV-ul? Nu. Plătește guvernul și, deci, plătesc contribuabilii români. În condițiile astea, nu ar trebui căutat, poate, un alt “calculator” la Judecătoria Sector 4 sau, eventual, suplimentarea completelor care să examineze, mai rapid, astfel de cereri? Și dacă lucrurile nu s-ar rezolva, poate că ar putea fi transferată competența de examinare la altă judecătorie. Prietenii știu de ce...”.

În materialul postat pe blogg-ul personal, publicat în data de 13.01.2013 sub titlul “Fortul 13 bis de la Jilava” (depus la fila ... din dosarul nr. 566/4/2013 al Judecătoria Sectorului 4 București), intimatul-condamnat a precizat faptul că “P.S. Am descoperit, recent, că eu nu sunt ținut în închisoare pentru afișele din 2004, ci pentru opiniile mele de astăzi, exprimate pe blog sau în presă.”.

În materialul postat pe blogg-ul personal, publicat în data de 03.12.2012 sub titlul “Mesaj pentru o necunoscută” (depus la fila ... din dosarul nr. 566/4/2013 al Judecătoria Sectorului 4 București), intimatul-condamnat a menționat faptul că “Această condamnare politică, comandată de Băsescu, va rămâne însă în istoria României, ca o pată rușinoasă.”.

În materialul postat pe blogg-ul personal, publicat în data de 27.11.2012 sub titlul “Motivarea sentinței – Câteva adevăruri simple și câteva întrebări naive” (depus la filele ...-... din dosarul nr. 566/4/2013 al Judecătoria Sectorului 4 București), intimatul-condamnat a precizat faptul că “Pentru că nu există probe de vinovăție (și) instanța de recurs a considerat că anumite evenimente (organizarea “Trofeului Calității”) dar și anumite prezumții, coincidențe, pot ține loc de probe. (...) Pare ciudat, dar pedeapsa nu a fost stabilită pentru niște fapte probate, ci pentru a se da un exemplu. Din câte știu, aceasta era și filozofia în timpul inchiziției sau al justiției staliniste.”. (...) Exemplu pentru alții? Nu, categoric, o operațiune politică. Și o concluzie tristă. Nu știu cât se amestecă politica în justiție, dar nu îmi este clar că nu există situații în care justiția se amestecă în politică. “Paradigma N.”.”.

În materialul postat pe blogg-ul personal, publicat în data de 14.10.2012 sub titlul “Ați aflat motivul condamnării mele la închisoare cu EXECUTARE?” (depus la fila ... din dosarul nr. 566/4/2013 al Judecătoriei Sectorului 4 București), intimatul-condamnat a relatat faptul că “Acum înțelegeți, probabil, graba judecării recursului meu într-un interval de aproximativ o lună, neacceptarea unor probe noi etc. și rostul unei pedepse pe care aproape nimeni nu a înțeles-o. În orice caz, este pentru prima dată, într-o țară a Uniunii Europene – sub conducerea lui Manuel Barosso și a lui Traian Băsescu – când pentru pretinse fapte legate de alegeri, un lider politic este condamnat la închisoare cu executare. Nu s-a întâmplat așa ceva nici în cazul lui H. Kohl, nici al lui J. Chirac, nici al lui A. Juppe, nici al unor cunoscuți lideri din Italia sau Belgia. S-a creat astfel un precedent periculos, care amintește mai curând de ceea ce s-a întâmplat într-o țară din afara UE, respectiv Ucraina. Și în acest fel, s-a legitimat, în România, statutul de “deținut politic” (...).”

Din conținutul tuturor acestor materiale publicate de intimat în timpul executării pedepsei, rezultă, în mod neîndoielnic, că acesta neagă în mod constant săvârșirea faptelor pentru care a fost condamnat la pedeapsa închisorii, făcând aprecieri extrinseci aspectelor care converg către individualizarea unor dovezi temeinice de îndreptare, considerându-se un deținut politic pentru a cărui deținere în penitenciar se fac cheltuieli din bugetul de stat.

În acest context, apreciez că în cazul intimatului-condamnat nu a fost atins scopul preventiv, dar mai ales, educativ al pedepsei prevăzut de art. 52 C.pen., acela al formării unei atitudini corecte față de ordinea de drept și regulile de conviețuire socială, aspecte relevante din perspectiva faptului că liberarea condiționată nu poate fi disociată de însăși finalitatea executării pedepsei și, implicit, de garantarea scopului și funcțiilor acesteia.

Așadar, deși intimatul-condamnat a executat fracția prevăzută în mod obligatoriu de lege, nu este cunoscut cu antecedente penale, a participat în mod constant la diverse programe educaționale, a fost recompensat de cinci ori și nu a fost sancționat disciplinar, apreciez, în dezacord față de opinia judecătorului fondului, că intimatul nu a dat dovezi temeinice de îndreptare, în sensul că nu a demonstrat împrejurarea că ar fi depus eforturi în vederea garantării propriei reinsertii sociale, mai ales în ceea ce privește recunoașterea și regretul în raport de faptele pentru care a fost condamnat, aspecte care vizează inclusiv conduita sa pe durata executării pedepsei în regim de detenție.

Prin urmare, nu sunt de acord cu aprecierea judecătorului fondului exprimată în sensul că timpul executat din pedeapsă este suficient pentru ca deținutul să își însușească scopul preventiv și educativ al acesteia, astfel încât pe viitor să nu mai comită și alte fapte infracționale și să poată fi redat societății.

Pentru toate aceste motive, apreciez că perioada executată de intimatul-condamnat din pedeapsa aplicată nu a fost suficientă pentru ca acesta să își însușească scopul preventiv și educativ al pedepsei.

În consecință, consider că este justificată aprecierea asupra necesității executării în continuare a pedepsei în regim de detenție de către intimatul-condamnat.

**Judecător,
Carmen Balaci**

LUMEA JUSTITIEI.RO

TRIBUNALUL BUCURESTI SECTIA A II A PENALA

INCHIEIRE

ȘEDIȚA PUBLICĂ DE LA 20.03.2013
TRIBUNALUL COMPUS DIN
PRESEDINTE: CLEOPATRA IOANA ȘI POTEANU
JUDECĂTOR: FLORENTINA VASILĂȚEANU
GREFIER : ALICE PESCARU

Pe rol soluționarea cauzei penale ce are ca obiect sesizarea din oficiu privind îndreptare a erorii materiale, strecurată în minuta din data de 18.03.2013, pronunțată în dosarul nr.566/4/2013.

Fără citarea părților și fără participarea procuroului.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, după care Tribunalul reține cauza spre soluționare.

INSTANȚA,

Asupra sesizării din oficiu privind îndreptarea erorii materiale strecurare în minuta (în opinie majoritară), pronunțată în dosarul nr. 566/4/2013, decizia purtând numărul 294/R/18.03.2013.

Analizând actele și lucrările dosarului nr. 566/4/2013, Tribunalul constată că în cuprinsul minutei (în opinie majoritară) pronunțată de Tribunalul București – Secția a II-a penală în dosarul nr. 566/4/2013 *din eroare* s-a trecut „În baza art. 385¹⁵ pct. 2 litera a C.p.p.” *în loc de* „În baza art. 385¹⁵ pct. 1 litera b C.p.p.”.

Așa fiind, va dispune îndreptarea erorii materiale strecurate cuprinsul minutei (în opinie majoritară) pronunțată de Tribunalul București – Secția a II-a penală în dosarul nr. 566/4/2013, constând în aceea că, din eroare s-a trecut „În baza art. 385¹⁵ pct. 2 litera a C.p.p.” *în loc de* „În baza art. 385¹⁵ pct. 1 litera b C.p.p.”.

Cheltuielile judiciare vor rămâne în sarcina statului.

PENTRU ACESTE MOTIVE
DISPUNE :

În temeiul dispozițiilor art. 195 C.pr. penală dispune îndreptarea erorii materiale strecurate în cuprinsul minutei (în opinie majoritară) pronunțată de Tribunalul București – Secția a II-a penală în dosarul nr. 566/4/2013 în sensul că această minută, va avea următorul conținut:

„În baza art.385¹⁵ pct 1 litera **b** Cod procedură penală, respinge ca nefondat recursul declarat de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție- Direcția Națională Anticorupție, împotriva sentinței penale nr. 452/12.02.2013 pronunțată de Judecătoria Sectorului 4 București, în dosarul nr. 566/4/2013.

În baza art.192 alin.3 C.pr. penală cheltuielile judiciare ocazionate de soluționarea acestui recurs rămân în sarcina statului.

Onorariul parțial pentru avocat din oficiu – în cuantum de 50 lei se suportă din fondurile Ministerului Justiției

Definitivă

Pronunțată în ședință publică azi 18.03.2013”

Prezenta încheiere face parte integrantă din minuta pronunțată în opinie majoritară la data de 18.03.2013, în dosarul nr.566/4/2013.

Cheltuielile judiciare rămân în sarcina statului.

Definitivă.

Pronunțată în ședință publică, azi 20.03.2013.

PREȘEDINTE,
Cleopatra Ioana Sipoteanu

JUDECĂTOR,
Florentina Vasilățeanu

Grefier
Alice Pescaru